

வைராக்ய டிண்டிமம்.

காம:குரோதப்ச லோபப்ச
தேஹே திஷ்டந்தி தஸ்கரா:
ஜ்ஞாநாத்நாபஹாராய
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:
ஜந்ம துக்ஷம் ஜரா துக்ஷம்
ஜாயா. துக்ஷம் புந: புந:
ஸம்ஸார ஸாகரம் துக்ஷம்
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:
மாதா நாஸ்தி பிதா நாஸ்தி
நாஸ்தி பந்து ஸஹோதர:-
அர்த்தம் நாஸ்தி க்ருஹம் நாஸ்தி
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:
ஆபரயாபத்ததே லோகே
கர்மணா பஹுசிந்தயா
ஆயு க்ஷணம் நஜாநாதி
தஸ்மாத் ஜாக்ரத ஜாக்ரத:.

1

2

3

4

சற்குருப்யோ நம:.

தாண்டவ ராய சுவாமிகள

அருளிச் செய்த

கைவல்ய நவநீதம்.

இது

திருப்பூவண மடாதிபதி

ஸ்ரீ காசி காந்தந்த

ஜாநாசார்ய சுவாமிகளாலும்
ஸ்ரீ. க. சிவ. மடர்லயம் குருசுவாமிகளாலும்

அச்சியற்றப் பெற்றது.

சேன்னை,

ஆர்யநலா அச்சுக்கடம்.

1923.

சற்குருப்போ நம:
கைவல்ய நவநீதம்.

பாயிரம்.

பொன்னில மாத ராசை பொருந்தினர்
பொருந்தா ருள்ளம், தன்னிலந் தரத்திற்
சேவ சாட்சிமாத் திரமாய் நிற்கும், எங்கிலங்
களினுமிக்க லெழுநில மவற்றின் மேலாம்,
நன்னுல மருவு மேக நாயகன் பதங்கள்
போற்றி. 1

ஈன்றளித் தழிக்குஞ் செய்கைக் கேது
வா மயனாய் மாலாய், ஆன்றவீ சனுமாய்த்
தானே யந்தழர்த் தியுமாய் நிற்கும், பூன்
ற முத் தனுமா யின்பப் புணரியா தவனாய்
நாளும், தோன்றிய விமல போத சொரூப
த்தைப் பணிகின் றேனே. 2

எவருடை யருளால் யானே யெங்குமா
ம் பிரம மென்பால், கவருடைப் புலந் மெல்
லாங் கற்பித் மென்ற றிந்து, சுவரிடை வெ
ளிபோல் யானென் சொரூபக பாவ மானே
ன், அவருடைப் பதும பாத மதுதிநம் பணி
கின்றேனே. 3

என்னுடை மருது புத்தி யிந்திய சரீர
மெல்லாம், என்னுடையறிவி னாலே யிரவி
முன் னிமமே யாக்கி, என்னுடை நீயு நா
னுமேகமென் றைக்கியஞ் செய்ய, என்னு
டைக் குருவாய்த் தோன்று மீசனை யிறை
ஞ்சி னேனே. 4

அந்தமு நடுவு மின்றி யாதியு மின்றி
வான்போல், சந்தத மொளிரு ஞாந சற்குரு
பாதம் போற்றிப், பந்தமும் வீடுங் காட்டப்
பரந்தநூல் பார்க்க மாட்டா, மந்தரு முண
ருமாறு வத்துதத் துவஞ்சொல் வேனே. 5

படர்ந்தவே தாந்த மென்னும் பாற்கட
ன் மொண்டு முன்னூற், குடங்களி னிறை
த்து வைத்தார்கு ரவர்க ளெல்லாங், காய்ச்
சிக், கடைந்தெட்டுத் தளித்தே னிரந்தக் கை
வல்ய நவநீ தத்தை அடைந்தவர் விடய
மன்டிண் றலைவரோ பசியிலாரே. 6
முத்தனை வேங்க டேச முருந்தனை, யெ
னையாட் கொண்ட, கர்த்தனை வணங்கிச் சொ
ல்லுங், கைவல்ய நவநீ தத்தைத், தத்துவ
விளக்க மென்றுஞ் சந்தேகங் தெளித லென்
றும், வைத்திரு படலமாக வகுத்துரை செ
ய்கின்றேனே.

பாயிர முற்றிற்று.

தத்துவ விளக்கப் படலம்.

ரித்திய வரித்தி யங்கணின்னயந் தெ
ரிவி வேகம், மத்திய விகப ரங்கன் வருபோ
கங் களினி ராசை, சத்திய முரைக்க வேண்
டுஞ் சமாதியென் றுறு கூட்டம் முத்தியை
விரும்பு மிச்சை மொழிவர்கா தநமிந் நான்
கே.

சமந்தமம் விடல்ச கித்தல் சமாதாந் சி
ரத்தை யாரும், சமமகக் கரண தண்டந் தம
ம்புறக் கரண தண்டம், அமர்தரு கருமம், பற்
று தறுத்தலே விடலென் றுகும், மமர்செ
யுங் காம மாதிரி வரினடக் குதல் சகித்தல். 2

சிரவணப் பொருளைத் தானே சித்தஞ்
சிந் திக்கு மாறு, சரதமா வைக்கு மித்தைச்
சமாதாந் மென்பர் மேலோர், பரமசந் குரு
நூ லன்பு பற்றலே சிரத்தை யாகும், வரமி
கு சமாதிரி யாறு வகையின்சொற் பொருளி
தாமே. 3

சுந்தர மின்றி, யொன்றைச் சாதிப்பா
ருலகி லில்லை, ஆதலா லிந்த நான்கு மடைந்
தவர்க் கறிவுண் டாகும், நூதந விவேகி யுள்
ள நுழையாது துழையு மாகில், பூதசந் மங்
கன் கோடி புரிதனும் புருட னாமே. 4

இவனது காரியானே, னிர்திரி யங்க
ளாலும், புலந்தெய் வங்க ளாலும், பூதபௌத
திகங்க ளாலும், தவரமூன் றடைந்து வெய்
யிற் சகித்திடப் புழுப்போல், வெம்பிப், பவ
மறு, ஞாந தீர்த்தம் படிந்திடப் பதறி னா
னே. 5

ஆனபின், மனைவி மக்க ளர்த்தவே
டணைகண் மூன்றில், கானவர் வலையிற் பட்
திக்கைதப்பி யோடு மான்போல், போன
வன், வெறுங்கை யோடே போகாத வண்
ணஞ், சென்று, ஞாநசந் குருவைக் கண்டு
நன்றாக வணங்கி னானே. 6

வணங்கின் றழுது சொல்வான், மாய
வாழ் வெனுஞ்சோ கத்தால், உணங்கினே
னைய னேயென் னுள்ளமே குளிரும் வண்
ணம், பிணங்கிய, கோச பாசப் பின்னலைச்,
அவ்வாறு படிப்பதற்கு

யோடு நிய
சிந்ந மாக்கி, இணங்கிய குருவே யென்னை
யிரட்சித்தல் வேண்டு மென்றான். 7
அன்னதன் சிசுவை, யைய, ஞமைமீன்,
பறவை போலத், தன்னகங் கருதி நோக்கி
த்தடவிச்சந் நிதியி ருத்தி; உன்னது பிறவி
மாற்று முபாயமொன் றுண்டு, சொல்வேன,
சொன்னது கேட்பா யாகிந், ருடர்பவந்,
தொலையு மென்றான். 8

தோடர்பவந் தொலையு மென்று சொ
ன்னதைக் கேட்ட போதே, தடமடு மூழ்
கிணன்போற், சரீரமுங் குளிர்த்துள் ளாநி,
அடருமன் னொழு கு மாபோ, லாந்த பாஷ்
பங் காட்டி, மடன்மலர்ப் பாத, மீண்டும் வ
ணங்கினிந், நீது சொல்வான். 9

சொன்னது கேட்க மாட்டாத், தொ
ண்டன னுலஞ், சுவாமி, நின்னது கருணை
யாலே, நீரேனை, யாள லாடும், உன்னது
பிறவி மாற்று, முபாயமொன் றுண்டென்
நீரே, இன்னதென், நதைநீர் காட்டி, யிடே
ந்றல் வேண்டி மென்றான். 10

அடங்கிய விருத்தி யானென் றறிந்த
பின், செறிந்த மண்ணின், குடம்பையுட், பு
மு முன்னு துங் குளவியின் கொள்கைபோ
லத், தொடங்கிய குருவு, மாந்ம சொருபமே
மருவ வேண்டி, உடம்பினுட், சீவ னைப்பார்
த் துபதேச மோது வாரே. 11

வாராயென் மகனே, தன்னை மறந்தவ
ன், பிறத்தி றந்து, தீராத சுழற்காற் றுற்ற
செத்தைபோற், சுற்றிச் சுற்றிப், பேராத
கால நேயிப் பிரமையிற் றிரிவன், போதம்,
ஆராயுந் தன்னைத் தானென் றறியுமவ் வள
வுந்தானே. 12

நன்னையுந், தனக்கா தாரத் தலைவனை
யுங்கண் டானேல், பின்னையத் தலைவன்
றையுப் பிரமமாய்ப், பிறப்புத் தீர்வன், உ
ன்னைய யறிந்தா யாகி, லுனக்கொரு கேடு
மில்லை, என்னைய கேட்கை யாலே, யீதுப
தேசித்தேனே. 13

என்னைத்தான் சடனா, வுள்ளத், தென்
ணியோ, சொன்னி ரையா, தன்னைத் தானறி

யா மாந்தர், தரணியி, லொருவ ருண்டோ,
பின்னைத்தர னவர்க ளெல்லாம், பிறத்திற்,
துழலு வானென், நினைத்தா னம்பி னே
ற்கு, நிண்ணய மருளு வீரே. 14

இன்னது தேகந், தேகி யிவனென
வுணர்வான் யாவன், அன்னவன், தன்னைத்
தானென் றறித்தவ னாகு மென்றார், சொ
ன்னபின், தேகி யாரித் தூலமல் லாம், லெ
ன்றான், பின்னது கேட்ட வையர், பிழையு
நகையுங் கொண்டார். 15

நேகமல் லாமல், வேறே தேகியார் கா
ணே னென்றாய், மோகமாங் கவில் வந்து,
முனைத்தவ னெவனா சொல்வாய், சோகமாங்
கவுதோன்றாந் சுழுத்திகண் டவனார் சொ
ல்வாய், ஆகநீ நனவி லெண்ணு மறிவுதா
னேது சொல்வாய். 16

நனவுகண் டதுநான் கண்ட, நனவு
நினைவு நீங்கி, கருவுகண் டதுஞ்ச முத்தி
கண்டதும், வேறென் றேபோல், திமது
பலிப்ப தொக்குந், தெரியவு மில்லை, சந்தே

மென்மென்மென் தந்தல்

மந்தினி லுதிக்கும் பின்னே மறைக்கும்,
தருளு வீரே. 17

தூலத்தின் மரங்கள் காட்டித் தனிப்பி
றைகாட்டு வார்போல்; ஆலத்தி னுடுக்கள்
காட்டி யருந்ததி காட்டுவார் போல், தூலத்
தை முன்பு காட்டிச் சூக்கும் சொருபமான
புல்லு மூலத்தைப் பின்பு காட்டி முனிவர்தொட
ங்கி னுரே. 18

அத்தியா ரோப மென்று மபவாத மெ
ன்றுஞ் சொல்லும், உத்தியாற்பந்தம் வீடெ
ன்றுரைக்கும்வே தாந்தமெல்லாம், மித்தை
யாமாரோபத்தாற்பந்தமா மபவா தத்தான்
முத்தியா மிவ்வி ரண்டின் முந்தயா ரோபங்
களாய். 19

ஆரோப மத்தி யாசங் கற்பனை, யாவ
வெல்லாம்; ஓரோர்வத் துவினில், வேறே
யோரோர்வத் துவினை யோர் தலுநாருடுபனி
யாய்த் தோன்ற நரனாகி தறியிற் றேன்
றல், நீருடுகானற் றேன்ற னிறந்தலம் வெ
ளியிற் றேன்றல். 20

மென்மென்மென் தந்தல்
இப்படிப் போல, நாம ரூபங்க ளிரண்டு
மின்றி; ஒப்பமா, யிரண்டற் றென்று யுணர்
வொளி நிறைவாய் நிற்கும்; அப்பிர மத்திற்
றேன்று, மைம்பூத விகார மெல்லாம்; செப்
புகற் பயனையி னுலே, செறித்தவென், நறிந்து
கொள்ளே. 21

அதுதானெப் படியென் றக்கா, லநாதி
யாஞ் சீவ ரெல்லாம்; பொதுவான சுழுத்தி யாவம்
போலப் பொருந்துமல் வியத்தற் தன்னில்,
இதுகால தத்துவப்பே ரீசனுட்பார்வையா
லே; முதுமூல சுபாவம் விட்டு முக்குணம்
வியத்த மரமே. 22

உத்தம வெறுப்புச் செம்மை யுரைத்திடு
கறுப்புமாகும், சத்துவகுணத்தினோடு ரசோ
குணத் தமோகு ணந்தான், சுத்தமோ டமு
க்கி ருட்டாச் சொல்லுமுக் குணமு மூன்று
ய், ஒத்துள வேனுத் தம்மு னொருகுண மதிக
யாமே. 23

ஒருவழி யிதுவா, மித்தை யொருவழி
வேறுச் சொல்வர், மருவுமல் வியத்தற் தானே

மகத்தவ மாகு மந்த, அருண்மக தத்து வந்
தானகங்கார மாகு மென்றும், கருவகங் கார
மூன்றாக் காட்டிய குணமா மென்றும். 24

இக்குணங் களிலே, வின்போன் றிருக்
குஞ்சிற் சாபை தோன்றும்; முக்குணங் களி
னுந் தாய்தா முதற்குண மாயை யாகும்; அக்
குணப் பிரமச் சாயை, யந்தரி யாமி, மாயை
எக்குணங் களும்பற்றுதோ, னிமித்தகாரண
னா மீசன். 25

நசனுகிதுச முத்தியிதுவேகாரணச
ரீரம், கோசமா நந்த மாகுங் குணமிரா சதம
வித்தை, தேசறு மவித்தை தோறுஞ், சிற்சா
யை சீவகோடி, நாசமா முயிர்க்கப் போது
நாமமும், பிராஞ்ஞ னாமே. 26

அழுக்கொடுபற்றுஞ் சீவந் கதுவேயா
நந்தகோசம், சுழுத்திகா ரணசரீ ரஞ், சொன்
னதும் மட்டுமோக, முழுக்குணத் திரண்
டால் வந்த மூலவா ரோபஞ் சொன்னோம்,
வழுத்துருக் குமவா ரோப வழியுந் மொழி
யக்கேளாய். 27

ஏமமா யாவி நோத வீசனா ருளினி னா
லே, பூமலியுயிர்கட் கெல்லாம், போகசாத
ருண் டாகத், காமத குணமி ரண்டிசத்தியா
ய்ப் பிரிந்து தோன்றும், வீரமாமுட லென்
தும், விவிதமார் தோற்ற மென்றும். 28

தோற்றமாஞ் சத்தி தன்னிற் சொல்
விய, விண்ணுந், விண்ணிற், காற்றதாங், காற்
றிற் றியாங், கனலினீர், நீரின மண்ணும்,
போற்றுமில் வைந்து, நொய்ய பூதங்க ளெ
ன்று பேராம், சாற்றுமுற்றிவற்றிற், போக
சாத தருவுண் டாகும். 29

ஆதிமுக் குணமிப்பூத மடங்கலுந்தொ
டாந்து நிற்கும், கோதிவ்வேண் குணத்தி
லெந்து கூறுணர், கருவி யாகும், ஓதிய பின்
னையெந்து, முளம்புத்தி யிரண்டா, ஞாந்,
சாத மரமில் வேழுஞ் சற்குணப் பிரிவி
னாலே. 30

இராசத குணத்தில், வேறிட் டெடுத்த
கூ றைந்து, மைத்தும், பிராணவா யுக்க ளெ

ன்றும் பெருந்தொழிற் கருவி யென்றும்,
பராவிய பெயரா மிர்தப் பதினேழு, மிலிங்
க தேகம், சுராசுரர் நரர்வி லங்காய்த் தோ
ன்றிய வுயிர்கட் கெல்லாம். 31

இவ்வுடன் மருவுஞ் சீவ னிலங்குதை
சதனென் றுவன், இவ்வுடன் மருவு மீச
னிரணிய கருப்ப னுவன், இவ்வுட லிரண்டு
பேர்க்கு மிலிங்குக் குமச ரீரம், இவ்வுடற்
கோசமுன்ற மிதுகநா வவத்தையாமே.

சூக்கும சடமீம் மட்டுஞ் சொல்லினே
மிப்பாற் றாலம், ஆக்குமா ரோபந் தானு
மடைவினின் மொழியக் கேளாய், தாக்கு
மில் வுயிர்க்குத் தூல ததுவும்போ கமுமு
ண் டாகத், காக்குமல் வீசன் பஞ்சீ கரணங்
கள் செய்தான் றுனே. 33

ஐந்துபூ தமும்பத் தாக்கி யவைபாதி ந
ன்னான் காக்கி, நந்துதம் பாதி விட்டு, நான்
கொடு நான்குங் கூட்ட, வந்தன தூல பூத
மகா பூத மவற்றி னின்றும், தந்தன நான்
கார் தூல ததுவண்ட புவந் போகம். 34

சொல்லிய

தூலமே. மருவுஞ் சீவன் சொல்லிய
விசுவனாகும், தூலமே மருவு மீசன், சொ
லும்விராட் புருட னாகும், தூலமே யந்
கோசந் துன்னுஞ்சாக் கிரவ வத்தை, தூல
கற் பனைய் தென்று, தொகுத்தது, மநத்
திற் கொள்வாய். 35

சீரிய வீச னார்க்குஞ் சீவர்க்கு முபாதி
யொன்றேல், ஆரிய குருவே, பேத மறிவ
தெப்படியென் றக்கால், காரிய வுபாதி சீவ
ன், காரண வுபாதி மீசன், ஆரிய மிகுச மட்டி
வியட்டியாற் பேத மாமே. 36

மரங்கள் போல் வியட்டி பேதம் வந்
மெனல் சமட்டி பேதம், சுரங்கடா வரங்கள்
பேதத் தனியுடல் வியட்டி யென்பார், பரம்
பிய வெல்லாங் கூட்டிப் பார்ப்பதே சமட்டி
யென்பார், இரங்கிய பலசீ வர்க்கு மீசர்க்கும்
பேத மீதே. 37

கற்பனை வந்த வாறு காட்டினோங் கா
ண்ப வெல்லாங், சொற்பநம் போலு மென்
றே, துணிந்தவன், ஞாநி யாவான், செந்

புதை மழைக்கா லம்போய்த் தெளிந்தவா
காசம் போல; அற்புத முத்தி சேருமபவாத
வழியுங் கேளாய். 38

அரவன்று கயிறென் றூர்போ, லாள்
ன்று தறியென் றூர்போல், குரவன்சொல்
லுபதே சத்தாற் கூறுநூ லொளியைக் கொ
ண்டு புரமன்று புலந் மன்று பூதங்க ளன்
று ஞாநத், திரமென்னும் பிரம் மென்று,
தெளிவதே யபவா தங்காண். 39

படமுதா லம்போற் செய்த பணியும்
பொன் னும்போற் பூர்க்கில், கடமுமண்
ணும்போ, லொன்றும் தூரிய கார ணங்கள்,
உடன்முதற் சுபாவ மீரு. வொன்றிலொன்
று தித்த வாறே, அடைவினி லொடுக்கிக் கா
ண்பு, தபவாத வுபாய மாமே. 40

நூடண தமத்தில் வந்ததோற்றமாஞ்
சக்தி செய்யும், ஏடணை விகாரஞ் சொன்னீ
நிரண்டிசத் திகளென் றீரே, மூடலாஞ் சக்தி
செய்யு மோகமுஞ் சொல்லு மையா, கேட

றக் குருவே யென்னக், கிருபையோ டருள்
செய் வாரே. 41

நூனிகர் தனக்கா மீசன் றனையுந்தங்
களைத்தாங் கண்ட, ஞானிக டீமையு மன்றி,
நாஸ்திரி பாதி யென்னும், ஊனிடையு யிர்த
ஞள்ளத் துணர்விழி. குருடாம் வண்ணம்; வா
னிலந் திசைகண் மூடு, மழைநிசி யிருள்போ
ன் மூடும். 42

பூன்மராம் பிரமத் துக்கும், புறத்துள்
விடாரங் கட்டும், ஆன்றகூ டஸ்ச னுக்குமக
த்துள் விகாரங் கட்டும்; தோன்றிய பேதஞ்
சற்றுந் தோன்றாமன் மறைத்து, மூடும்,
ஊன்றிய பவவி யாதி, யுண்டாக்கு முபாதி,
யீதே. 43

ஆதார மறைத்து போனாலாரோப மெ
ங்கே தோன்றும்; ஆதார மறையா தாகி, லா
ரோப மிலையே பென்றால்; ஆதாரஞ் சமம்வி
சேட மாமென விரண்டு கூறும்; ஆதாரஞ்
சமமா, மெங்கு மாரோபம் விசேட மாமே.

சுகமதி விதுவென் சுட்டாஞ் சமாந்
தான் மறைத்திடாது, மிகவிது கயிறு மென்

னும் விசேடந்தான் மறைந்து போகும், அக
மெனுஞ் சமாந் தன்னையஞ்ஞாந மறைத்
திடாது, பகர்விசே டமதாஞ் சீவன் பரமெ
னுமதனை மூடும்.

45

கேவல நிலைதோன்றாமற் கெடுத்தது,
பஞ்ச கோசஞ், சீவனும் சகத்து மாகிச் செந்
த்தலிட் சேபமன்றோ, ஆவரணந்தா னேபா
முனர்த்தமென் றுரைத்த தேதோ, மேவ
ருங்குருவே யென்று வினாவிடின் மகனே
களாய்.

46

நோற்றமாஞ் சக்தி தானுந் துன்பமாம்
பவமா னாலும்; ஆற்றலான் முத்தி சேர்வார்க்
கதுகூல மாகுங் காணீ, ஊற்றமாம் பகற்கா
வம்போ லுபகார நிசியா லுண்டோ, மாற்ற
மென்னுறைப்பேன், மைந்தா, மறைப்பதுமி
சுப்பொல் லாதே.

47

சுமுத்தியிற் பிரளயத்திற் றோற்றமாஞ்
சகங்கண் மாண்டும், அமுத்திய பவம்போய்
முத்தி யடைந்தவ ரொருவருண்டோ, முழு
த்தலிட் சேப மெல்லா முத்தியிற் கூட்டுகிற்

கும்; கொழுத்தவா வரணமுத்தி கூடாமற்
கெடுத்த கேடே. ^{திருமொழி}

48

சுத்தியில் வெள்ளி போலத் தோன்றிய
தோற்ற மான, சத்தியும் பொய்யே யென்றா
ற் சத்திசா தநமா வந்த, முத்தியும் பொய்யா
மென்னின், மோகரித் திரைவி லங்கால், சித்
திரை தெளியு மாபோ னிருவாண நிலைமெய்
யாமே.

49

இம்பரி னஞ்சை நஞ்சா விரும்பினே
யிரும்பா லெய்யும், அம்பினே யம்பாற் பற்று
மழுக்கினே யழுக்கான், மாய்ப்பார்; வம்பியன்
மாயை தன்னே, மாயையான் மாய்ப்பர் பின்
னைத், தம்பமா மதுவுங் கூடச் சவஞ்சுடு தடி
போற் பொமே.

50

இத்தமா யையினும், சீவர்க் கேழுவத்
தைகளுண் டாகும், அந்தவே ழுவத்தைத் தம்
மை யடைவினின் மொழியக் கௌய், முந்
தவஞ்ஞாந மூடன் முளைத்தல்கா னாத
ஞாநம், சந்ததங் கண்ட ஞாநம், தழழ்கெடல்
குளிர்மை யாதல்.

51

பிரமமாந் தனைம நந்த பேதைமை
யேயுஞ் ஞாநம், பரணிலை காணே மென்று
பகர்தலா வரண மூடல், நரனொரு கருத்தாற்
சீவனானை மூலே த்த ரேற்றம், குரவன்
வாக் கியத்தாற் நன்னைக் குறிக்கொளல்
பரோட்ச ஞாநம்.

52

நத்துவ விசாரஞ் செய்து சகலசந்தேக
மும்போய், அத்துவி தந்தா னாத லபரோட்
ச ஞாந மாகும், கர்த்தனாஞ் சீவ பேதங் கழி
வதே துக்கம் போகல், முத்தனா யெல்லாஞ்
செய்து முடிந்ததா நந்த மாமே.

53

இதுகினக் கறியும் வண்ண மிப்படி யொ
ருதிட் டாந்தம், புதுமையாங் கதைகேள்
பத்துப் புருடரோ ராற்றை நீர்க்கி, உதகதீ
ரத்தி வேறி யொருவனான் பதுபே ரெண்
ணி, அதனோடு தசமன் ருனென் றறியா
மன் மயங்கி நின்றான்.

54

அறியாத மயலஞ் ஞாந மவனிலை கா
ணே மென்றல், பிறியாவா வரண மாகும்
பீழைகொண் டழல்விட் சேபம், நெறியா

னன் தசம னுண்டு நிற்கின்ற னென்ற
சொல்லைக், குறியாக வெண்ணி நெஞ்சிற்
கொள்வது பரோட்ச ஞாநம்.

55

புண்ணிய பதிகள் பின்னும் புருட
ரொன் பதின்மர் தம்மை; எண்ணுநீ தசம
னாவை யென்னவே, தன்னைக் காணல், கண்
ணினிற் கண்ட ஞாநங் கரைதல்போ வது
நோய் போதல், துண்ணிய மந்தி லையந்
தெளிதலா நந்த மாமே.

56

தசபுமான் றனைக்கண் டாற்போற் சற்
குரு மூர்த்தி யேயென், நீசவடி வினையான்
காண நீர்காட்டல் வேண்டு மென்றான், சுசி
பெறுமிலட்சியார்த்தத் துவம்பதந் தற்பதங்
கட, கசிபத வைக்கியஞ் செய்யு மதுசெயு
முண்மை கேளாய்.

57

விண்ணென்றை மகாவின் னென்று
மேகவின் னென்றும் பாரின், மண்ணெ
ன்று கடவின் னென்று மருவிய சலவின்
ணென்றும், எண்ணுங்கற் பண்போ லொன்

றே யெங்குமாம் பிரம மீசன், நண்ணுங்கு
டஸ்தன் சீவ னுன்னுசை தந்யமாமே. 58

பூச்சிய வீசன் சீவன் புகல்பத மிரண்டி
னுக்கும், வாச்சியம், லட்சியந்தான் மலமிலா
ப் பிரம மாந்மா, காச்சிய பாலி நெய்போற்
கலந்தொன்றாங்கடைந்தெடுக்கும், ஆச்சிய
மென்ன, ஷன்னை யறிந்துநீ பிறிந்து கொள்
ளே. 59

பிரிவதெப் படியென் தக்காற் பிணமா
கு முடனா நென்னும், அறிவினைக் கொல்
லல் வேண்டுமெம்பூத விகார மன்றோ, வெ
றியதோற் தருத்தி, மூக்கின் விடுவது போ
லன் மூக்கால், ஏறிபிராணனுநீ யல்லே யிரா
சத குணவி காரம். 60

கூரணமா மநது, புத்தி கருத்தாவா
மவையாந் மாவோ, தாமுள விரண்டு கோ
சஞ்சத்துவ குணவி காரம்; வரமறு துயிலா
ந்த மயனையு, நாணென் னாதே; விரவிய தம
வஞ்ஞாந விருத்தியின் விகார மாமே. 61

சத்தொடு-சித்தா நந்தஞ், சமந்திரஞ் சா
ட்சி யேகம்; நித்தியம் வியாபி யாந்மா நியது
வாவ றிந்து, பொத்தொடு, சடந்துச் காதி
பொருந்துபே தங்க ளான; குத்திர பஞ்ச
கோசக் குகைவிட்டு, வெளியி லாவாய். 62

பஞ்சகோ சமும்விட்ட பப்பாற், பார்க்க
கின்ற பொழுது, பாழே, விஞ்சிய, ததுவல்
லாமல் வேறென்றுத், தெரியக் காணென்,
அஞ்சன விருளை யோநா, எனகமென், வதுப
விப்பேன், வஞ்சமில் குருவே டென்ற, மக
ன் மதி தெளியச் சொல்வார். 63

முன்புக நசமன்-புத்தி மோகத்தா, லெ
ண்ணி யெண்ணி, ஒன்பது பேரைக் கண்ட
வொருவனா தனைக்கா ணத், பின்பவ னி
டையிற் கண்ட பெரியபாழுவனோ பாராய்,
அன்புள மகனே காண்ப தடங்கலுங் காண்
பா னீயே. 64

தூலகுட் சுமவஞ் ஞாந, தோன்றுமு
ன் நவத்தை தாமும்; காலமோர் மூன்றுஞ்
சம்மக் கடலெழுங் கல்லோ லங்கள், போல

வே, வந்து வந்து போனவெத் தனையென்
பேனான், ஆலமர் கடவு ளானே யவைக்கெ
லாகு சாட்சி நீயே.

65

எல்லாங்கண் டறியு மென்னை யேது
கொண்டறிவே னென்று, சொல்லாதே சுய
மாஞ் சோதிச் சுடருக்குச், சுடர்வே துண்
டோ, பல்லார்முன் நசமன், நன்னைப் பார்ப்
பதுந் தனைக்கொண் டேதான், அல்லாமற்
பதி னென் ருனு மவனிடத் துண்டோ
பாராய்.

66

அறிவுக்கு மறிவு செய்யு மறிவுவே து
ண்டென் றெண்ணும், அறிவற்ற குதர்க்க
மூடர்க்கவஸ்தை பலமாய்த் தீரும், அறிப
டும் பொருணீ யல்லை யறிபடாப் பொருணீ
யல்லை, அறிபொரு ளாகு முன்னை யதுபவித்
தறிவாய் நீயே.

67

மதுரமாங் கட்டி சுட்ட மாப்பணி யார
மெல்லாம், மதுரமாக் கியவ தற்கு மதுரந்
தான் சுபாவமன்றோ, அதுவிது வெனுஞ்ச
டங்க ளறிவாக வறிவைத் தந்தே, அதுவிது
விரண்டு மாகா வகம்பொரு ளறிவாய் நீயே.

இந்தநீ துவம்ப தத்தி னிலட்சியப் பொ
ருளா மென்றும், பந்தமில் பிரம மேதற்பத
ந்தனில் லட்சியார்த்தம், அந்தமாஞ் சேவனிச
னவர்களுே, வாச்சி யார்த்தம், சந்ததம், பேத
மாரார் தமீக்சயிக் கியங்கூ டாதே.

69

பேதமா னதுவுஞ் களாய், பெயராலு,
மிடங்க ளாலும், ஓசரு ரூபாதி யாலு, ரூட்
லாலு, ருணர்வி னாலும், பாதலம் விசம்பு
போலப் பலதார மகன் து நிற்பர், ஆதலாலிவ
ர்க்கெந் நாளு மைக்கியமென் பதுகூ டாதே.

வடநூல்வல் லவர்கள், சொல்லும், வாச
கப் பொருள், சேராமல், இடமாகிற், பொரு
ளாம் வண்ண மிலக்கணை யுரையர்த் கொள்
வார், துடமான வதுவு, மூன்றாச் செப்புலார்,
விட்ட தென்றும், விடலிலா தென்றும், விட்
டு விடாததென்-தும்பே ராமே.

71

கங்கையிற் கோஷ மென்றுங் கறுப்புச்
சேப் போடு தென்றும், தங்கிய, லோயந் தே
வ தத்தெனென் றுஞ்சொல் வார்கள், இங்கு
தாரணங்களாக்கி யிந்தமூன் றுரைகளாலே

துங்கதூல், விரோத மான சொல்லெலாம்
பொருளாந் தானே.

72

பன்னிய னோய மென்னும் பதங்களி
ன் வாச்சி யார்த்தம், அந்நிய தேசங் கால
மவனிவ னென்ப வெல்லாம்; சொன்னவீவ்
விரோதம் விட்டுத் தொடரிலக் கியம்வி டா
மல், உன்னிடிற் தேவ தத்த னொருவனை
வெளியாக் காட்டும்.

73

நத்துவ மெனுமப் பதங்கள், பிரமமாய்ச்
சாட்சியான, வத்துவை விடாமற்பேத வாச்
சியார்த் தத்தை விட்டு, சித்தமு, மதுநீ யாகு
நீயது வாகு மென்னும்; அர்த்தமு, மகண்ட
மென்றே யசிபத வைக்கியங் காட்டும்.

74

கடநீரின், மேக நீரிற்கண்டவானிரண்
டும் பொய்யே, குடவானும் பெரிய வானுங்
கூடியொன் றுமெப்போதும், இடமான பிர
மஞ்சாட்சி யிரண்டிமெப்போது மேகம், திட
மாகச் சுவாது பூதி சிவோகமென் றிருந்தி
டாயே.

75

நஞ்சுமாங் குருவுஞ் சொன்ன, தத்துவ
வழி தப்பாமல், பஞ்சகோ சமுங்ச டந்து பா
ழையுந் தள்ளி யுள்ளில், கொஞ்சமா மிருப்பு
ம் விட்டுக் கூடஸ்தன் பிரம மென்னும், நெ
ஞ்சமு நழுவி யொன்றாய் நின்றபூ ரணத்
தைக் கண்டான்.

76

அதுபவா நந்த வெள்ளத், தழுந்தியே
யகண்ட மாகித், ததுகர ணங்க ளாதி சகல
மு மிறந்து சித்தாய், மருதுபூ ரணமாய்த்
தேக மானசற் குருவுங் காண, நனவீனிற்
சுழுத்தி யாகி நன்மகன் சுவாவ மாணன்.

77

அளிமக னெடும்போ, திவ்வா ருனபின்
மருது மெள்ள, வெளியில்வந் திடவு ணர்
தான் விமலதே சிதனைக் கண்டான், துளி
வீழி சொரியப் பாதந் தொழு தவீழ்ந் தெ
ழுந்து சூழ்ந்தான், குளிர்பூச்சுச் சுவாமி
கேட்கக் குப்பிட்டு நின்று சொல்வான்.

78

ஐயனே யெனதுள்ளேநின், நறந்தசந்
மங்க ளாண்ட, மெய்யனே யுபதே சிக்க வெ
ளிவந்த குருவே போற்றி, உய்யவே முத்தி

நல்கு முதலிக்கோ ருதவிநாயேன், செய்யு
மா ரென்றுங் காணென் றிருவடி போற்றி
போற்றி. 79

சிட்டனில் வாறு கூறத் தேசிகர் மகிழ்
ந்து நோக்கிக், கிட்டவா வெனவி ருத்திக்
கிருபையோ டருளிச் செய்வார், துட்டமாந்
தடைகண் மூன்றுந் தொடராமற் சொருப
ஞாந், கிட்டனா யிருக்கி னீதே நீசெயு முத
வியாமே. 80

நீநானென் றிரண்டிலாம னிறைந்தபூ
ரணமா யெங்கும், நானாகத் தெளிந்த ஞாந
நழுவுமோ குருவே யென்றான், தாநாகும்
பிரம ரூபஞ் சற்குரு தூலாற் றேன்றும்,
ஆளுந் தடைக ஞண்டே லதபவ முறை
த்தி டாதே. 81

தடையெவை யெனிலஞ் ஞாந சந்தே
க விபரீ தங்கள், படர்செயு மிந்த மூன்றும்
பலசம்ப் பழக்கத் தாலே, உடனுடன் வரு
மவந் தக்கா லுயர்ஞாநங் கெடுமி வற்றைத்,
திடமுடன் கெடுப்பாய் கேட்டல் சித்தித்
தெளித லாலே. 82

அக்கிரி டட்டிப் பட்டா லுற்பமுஞ் சுட
மாட் டாது; மக்கிந் ஞாநத் தாலே, வந்தபத்
தமும்வே வாது, சிக்குகெனப் பழகிக் கேட்
டல் சித்தித் தநெளித லாலே, விக்கிந் மட
ஞ்சந் தேகம் விபரீதம் போக்கு வாயே. 83
பிரமபா வனையை மூடிப் பேதங்காட்
வெதஞ் ஞாநம், குரவன்வாக் கியநம் பாமற்
குழம்புவ தாஞ்சந் தேகம், திரமறுசகமெய்
யென்றுந் தேகநா னென்று முள்ளே, விர
விய மோகந் தானே விபரீத மென்பர் மே
லோர். 84

தத்துவ வதுபோ கந்தான் சாதித்தல்
கேட்ட லென்பார், ஒத்துள பொருளுந் கத்
தாலுசாவல்சிந் தித்த லென்பார், சித்தமே
காந்தமான தெரிசநந் தெளித லென்பார்,
நித்தமிப் படிசெய் தக்கா னிர்வாணம் பெ
றுவாய் நீயே. 85

எத்தனை நாண்ஞா தாவு ஞாநமு, மிரு
க்கு முன்பால், அத்தனை நாளும் வேண்டு
மப்பாலோர் செயலும் வேண்டா, நித்தமும்

வெளிபோற் பற்றா னோய்மாத் திரமாய்ச்
சீவந், முத்தரா நவநீதி தேக முத்திபெற்
றிருப்பா ரென்றும். 86

நூநமார் சீவந் முத்தர், நால்வகை
யாவர், கேளாய், வானிகர் பிரம வித்து வர
ன்வரி யான்வ ரிட்டன், ஆனவர் நாம மா
கு மவர்களிற் பிரம-வித்தின், தாநமு மற்
றை மூவர் தாரதம் மியமுஞ் சொல்வேன்.

நீரமாய்ப் பிரம வித்தாய்த் தெளிந்தவர்
தெளியு முன்னம், வாரமா யிருந்த தங்கள்
வருணமாச் சிரமஞ் சொன்ன, பாரகா ரிய
மா னாலும் பலர்க்குப் கார மாக; நேரதாச்
செய்வர் தீர்ந்த நிலைவிடார் சீவந் முத்தர்.

காமமா திகள்வந் தாலுங், கணத்திற்
போ மநத்திற் பற்றார், தாமரை யிலைத்தண்
ணீர்போற் சுகத்தொடுங் கூடி வாழ்வார்,
பாமர ரெனக்காண் பிப்பார், பண்டிதத் திற
மை காட்டார், ஊமரு மாவா ருள்ளத் துவ
கையாஞ் சீவந் முத்தர். 89

பேதகர் மத்தால் வந்த, பிராரத்த, நா
நா வாகும், ஆதலால் விவகா ரங்க ளவரவர்க்
காவ வாகும்; மாதவஞ் செயினுஞ் செய்வார்,
வாணிபஞ் செயினுஞ் செய்வார், பூதலம், பு
ரப்பா ரையம் புகுந்துண்பார், சீவந் முத்தர்.

சேன்றது கருதார், நாளைச் சேர்வது நி
னையார், கண்முன், நின்றது புசிப்பார், வெ
ய்யி னிலவாய்விண் விழுது வீழ்ந்து, பொ
ன்றின சலம்வாழ்ந் தாலும், புதுமையா
வொன்றும் பாரார், நன்றுதீ தென்றார்
சாட்சி நடுவான சீவந் முத்தர். 91

பின்னைமூ வரிவி ரண்டு பேர்களுஞ் ச
மாதிரி யோகம், தன்னையுற் றிருப்பார், தேக
சஞ்சார மிமித்தந் தானாய், உன்னுவோன்
வரன்வேற் றோரா லுணர்பவன் வரியா னா
கும்; அந்நியர் தம்மார் றன்னா லறியாதோ
ன் வரிட்ட னுமே. 92

அரிதாசு மிவர்க ளிவ்வா றநேகரா னாலு
முத்தி, சரியாகும் பாடு பட்ட, சமாதிகுப்

பலனே தென்றால், பெரிதான திருஷ்ட துக்
கம்பிரமவித் ததுப விப்பன்; வரியானும் வர
னுமற்றை வரிட்டனுஞ் சுகமாய் வாழ்வார்

பிரமஞா நிகளுங் கர்மப் பேதைவர்
போலே வாழ்ந்தால், திரமுறு மஞ்ஞா நம்
போய்ச் செரியாத வழியே தென்றால், பர
வுமா காச மொன்றிற் பற்றாது மற்றை நா
லும், விரவின தோடுங் கூடும் விதமிரு வோ
ரு மாவார். 94

சீவர்முத் தரைச்சே வித்தோர் சிவ
னய நெடுமொ ளான, மூவரு மகிழ் நோன்பு
முழுவதுஞ் செய்து சம்ம, பாவந் மாற
ரென்று பழமறை முழங்கு மிப்பால், மேவ
ருஞ் சீவர் முத்தர் விதேகமுத் தியுநீ கே
ளாய். 95

பஞ்சினை யுழித் தீப்போற் பலசம்ம
விவித வித்தாம், சஞ்சித மெல்லா ஞாந்த்
தழல்சுட்டு வெண்ணீ ருக்கும், கிஞ்சிதா
காமி யந்தான் கிட்டாமல் விட்டுப் போகும்,

விஞ்சின பிராரத் தத்தின் வினையது பவித்
துத் தீரும். 96

பொறுமையாற் பிராரத் தத்தைப் புசிக்கு
நாட் செய்யுங் கர்மம், மறுமையிற் ரெடார்
தி டாமல் மாண்டுபோம் வழியே தென்றால்,
சிறியவ ரிகழ்ந்து ஞாநி செய்தபா வத்தைக்
கொள்வார், அறிவுளோ ரறிந்து பூசித், தற
மெலாவ் கைக்கொள் வாரே. 97

அரியமெய்த் ஞாநத் தீயா, லவித்தை
யா முடனீ ருக்கும், பெரியதா லமுங்கா லத்
தாற் பிணமாகி விழுமந் நேரம், உரியசூக்
குமச ரீர முலையிரும் புண்ட நீர்போல், துரி
யமாய் விபுவாய் நின்ற சொருபத் திலிறந்து
போமே. 98

கடமெனு முபாதி போனாற் ககநமொ
ன் ருனாற்போல, வுடலெனு முபாதி போன
வுத்தரஞ் சீவந் முத்தர், அடிமுடி நடுவுமின்
றியகம்புற மின்றி நின்ற, படிதிகழ் விதேக
முத்திப் பதமடைந் திருப்ப ரென்றும். 99

சோல்லிய மகனே யெங்குஞ் சூழ்வெ
ளி யிருக்க மண்ணைக், கெல்லிய பின்பு தோ
ன்றுங் கிணற்றினு காசம் போலே, ஒல்லே
யாம் பிரம தூலா லுற்றது போலே தோன்
றும், எல்லையி னுமெப் போது மேகமென்
றிருந்து வாழ்வாய். 100

கானனீர் கிளிஞ்சில் வெள்ளி கந்தர்ப்ப
நகர்க் நாலூர், வானமை கயிற்றிற் பாம்பு மல
டிசேய் முயலின் கோடு, பீநமாந் தறிபு
மானிற் பிரபஞ்ச மெல்லாம் பொய்யே,
ஞாநமெய் மகனே யுன்னை நம்மாணை மறந
தி டாதே. 101

தத்துவ விளக்கப் படலம்
முற்றுப் பெற்றது.

சந்தேகந் தெளிதற் படலம்.

—||—

நாரகுழி பறித்து மெள்ள நாட்டிய நெ
டிய கம்பம், உரமுறக் குத்திக் குத்தி யுறைப்
பிக்கு முபாயம் போலே, பரமசிற் சொருபந்
தன்னிற் பற்றிய மனோவி ருத்தி, திரநிலை
பெறச்சுத் தேகந் தெளிதலை மொழிகின்
றேனே. 1

நற்கருத் துடையோ னாகி, ஞானவா
னாகி நின்றேன், மர்க்கட நியாயம் போலே,
மகாபூத விகாரந்தொட்டு, நிற்குண விதேக
முத்தி நிலைபரி யந்தஞ் சொன்ன, சற்குரு
வினைவி டாமற், சந்தத மறுச ரித்தான். 2

சுந்ததம் புருடன் றன்னைச், சாயையோ
ல் விடாம லன்பாம், மைந்தனை நோக்கிச்,
சாட்சி மாத்திர மாய்தின் றுயோ, சிந்தையி
லைய மெல்லார், தீர்த்தவோ, தெளிவி னுள்
ளே, அந்தரங் கலந்த துண்டோ வுறுபல
முரைசெய் வாயே. 3

எனவுரைத் தருளு மாசா னிருபதம்
வணங்கி யெந்தாய், சநவன் காட்டின்,
மோகத் தமத்தெழு பேதப் பேய்கள், உன
தருளுதய வெற்பி லுபதேச வருக்கன் றே
ன்றி, மநவிழி தெரிய ஞாந வாண்கதிர் பர
ந்தா லுண்டோ. 4

மந்திர மூர்த்தி தன்னுண் மாற்றிய பேய்
போனாலும், எந்திர மெழுதிக்கட்டி யினிவ
ரா வகைசெய் வார்போல், முந்தியுன் னுப
தேசத்தான் மோகம்போனாலு மையா; புந்
திரின் றுறைக்க வின்னம், புகலும்விண்
ணப்ப முண்டே. 5

ஆகம்ப பிரமா ணத்தா லறியென்றும்
வாக்குக் கெட்டா, தேசமாம் பிரம்மென்று
மதியத்தா லுணர்வா யென்றும், சோகமா
மநத்திற்கெட்டாச் சுயஞ்சோதி யென்றுஞ்
சொன்னீர், மோகமா மிரண்டு சங்கை முளை
த்தன பறித்தி டரே. 6

மற்றைமும் பிரமா ணத்தால், வத்து
ரிண்ணயங்கூ டாதே, உற்றதோர் விடயம்.

பூத முபயமன் றுத லாலே, குற்றமாங் குண
விசேடங் கூடாம லிருக்கை யாலே, இந்
தது வாக்குக் கெட்டா தென்பது மறிவாய்
நீயே. 7

வாக்கியந் தனக்கெட் டாத வத்துவெ
ன் றுரைத்த வேதம், வாக்கிய விருத்தி யா
லவ் வத்துவைக் காட்டிற் றன்றே, வாக்கி
யங் களிலே மாந மாவதே தென்றா யாகில்,
வாக்கிய மிரண்டு மெய்யே மறைகள் பொய்
யாது கேளாய். 8

தன்பதி யல்லாப் பேர்க டமையல்ல
னல்ல நென்றாள், அன்பனைக் கேட்ட நேர
மவள்வெட்கி மொள மாளாள், என்பது போ
ல நீக்கி யிதன்றி தன் றெனச்சேடித்த; பின்
பரப் பிரமந் தன்னைப் பேசாமற் காட்டும்
வேதம். 9

முந்திய சங்கை தீர மொழிந்ததையறி
ந்து கொள்வாய், பிந்திய சங்கை தீரப் பேச
முத் தரநீ கேளாய், இத்தியங் களுக்கி ராச

னிதயமா மதினெண் ணங்கள், புந்தியு மந்
மு மென்றே புறத்தகத் துலாவி யாகும். 10

உன்முகம் போற்கண் ணடிக்குள்ளொ
ரு முகங்கண் டாற்போல், சிம்ம வடிவின்
சாயை சித்துப்போற் புத்தி தோன்றும், நின்
மனோ விருத்தி யந்த நிழல்வழி யாயு லாவும்,
தன்மநன் பகனே யித்தைத் தானன்றோ
ஞாந மென்பார். 11

உருக்கிய தராரீர் நாநா வருவங்க ளா
னாற்போல, விருத்திகள் கடபடாதி விடய
மாய்ப் பரிண மிக்கும், அருப்பல விடய மெல்
லா மாபாசன் றோற்று விக்கும், இருட்டி
னில் விளக்குங் கண்ணு மில்லாமற் பொருள்
கா னாதே. 12

எரிகின்ற விளக்காற் கண்ணு விருட்
பொருள் காணல் வேண்டும், தெரிகின்ற
பரிதி காணச் சென்றிடிற் கண்ணே போது
ம், விரிகின்ற சுகத்தைக் காண விருத்தியும்
பலமும் வேண்டும், புரிகின்ற விருத்தி யொ
ன்றே போதுமெய்ப் பொருள்காண் போர்க்
கே. 13

விருத்தியும், பலமுங், கூடும் விகாரமே
மநமென் பார்கள், கருத்தெழு விருத்திவே
ண்டுங் கணக்கினுன் மருத்திற் கெட்டும்; வரு
த்தியு பலமா மித்த மருத்திற் கெட் டாது
கண்டாய், அருத்தமிப் படியென் றைய மக
ன்றுநீ தெளிந்தி டர்யே. 14

வஞ்சகமில் பரமார்த்த குருவே சொன்
ன வழிகளறிந் தேனினியோர் வசங் கே
ளீர், சஞ்சலமற் றகண்டபூ ரணமாய்ச் சித்தந்
ததாகார மாவதன்றோ சமாதி யோகம், உஞ்
சலையொத் தலைவதுதன் சுபாவமாகி யொரு
கணத்திற் பலவுலகா யுதிக்கு மிந்த, நெஞ்சு
ம்வத் துவில்சையா நிவாத தீப நிலையடைவ
தெப்படியோ நீர்சொல் வீரே. 15

கருதுமனோ குணமுன்ற ழுன்றி லொ
ன்றுகதித்தெழுந்தான் மந்நிரண்டுங் கரந்து
நிற்கும், தருமமிகுஞ் சத்துவமே லான போ
து, சம்மார்க்க மானதெய்வ சம்பத் துண்
டாம், மருவுரசோ குணமாகி லுலக தேக வா
தனையாஞ் சாத்திரவா தனையு மாகும், அரு

மகனே தமோகுணமே லான போதி லசுர
சம்பத் துண்டாகுமரிந்து கொள்ளே. 61

மநதுசத்து வசொருப மற்றிரண்டும்
வந்துகலத் தனவவற்றை மாற்றி னாற்போம்
தனதுசம்மார்க் கத்தைவிடா திருந்த போது
தமோகுணமும் ரசோகுணமுஞ் சமிக்கும்
பின்னைக், னைபரினா மஞ்சலநம் போம்போ
னக்காற் களங்கமற்று நின்றவா காசம் போ
லும், நினதுளமப் படியாமப் பிரமத் தொன்
றாய் நிருவிகற்ப சமாதியிலே நிற்குந் தானே.

களங்கமற்ற கண்ணாடி தன்முன் வே
ரோர் களங்கமற்ற கண்ணாடி காட்டும் போ
து, விளங்கியதற் மயமாகி யபேத மாகி விக
ற்பமின்றி நிருவிகற்ப மானாற் போல, அளந்
தறியப் படாவிபுவாய்ச் சத்தாய்ச் சித்தாயா
ந்தமாம்பிரமத் தைச்சிக்யமான, உளந்தெளி
ந்த படியிருந்தா லுலக மெங்கேயுல வெங்கே
யென்றுசங்கை யொழித்தி டாயே. 18

ஏகமாய் மநமிறந்தாற், சீவந் முத்த,
நிருக்குமட்டும் பிரபாதத் தமெதினா லுண்பார்,

போகமா னதுபுகித் துத்தொலைப்ப தன்றோ
புகிப்பதென்றான், மநந்தானும் போன தன்
றே, சோகமா மநமிறந்தாற் போக மில்லை
தோன்றுமெனின், முத்தரென்று சொலக்
கூடாதே, மோகமா மிதுதெளியக், குருவே
நன்றா மொழிந்தருள்வாய், தெளிந்ததன்
றே முத்தி தானே. 19

மநநாசஞ் சொருபமென்று மருப மெ
ன்றும் வகுத்துரைப்பா நிருவகையா வருமி
வற்றில், வினவாத சீவந்முத்த ரிடத்தி
லொன்றும் விதேகமுத்த ரிடத்திலொன்
று மேவுங்கண்டாய், தனதான சத்துவமாய்
மநஞ்சே வதித்துத் தமசுரச சுகணசித்தல்
சொருப நாசம், அநகாசத் துவந்தானு மிலி
ங்க தேக மடங்கும்போ தடங்குதலே யருப
நாசம். 20

சுத்தமாஞ் சத்துவமே யுண்மையாகுந்
துகளிருள்போ னுண்மநமென் சொல்லும்,
போம்போம், வர்த்தமா நத்தில்வந்த வுண
வை யுண்பார் வருவதும்போ வதுரினைந்து

மகிழார் வாடார்; கர்த்தரா மகந்தையையிட்
டகர்த்த ராகிக் கரணவிருத் திகளவத்தை
காண்பா ராகி; முத்தரா யிருக்கலுமாம் புசிப்
புங் கூடு முட்டிலையென் றறிந்துசங்கை மோ
சிப் பாயே.

21

விவகார வேளையெலாஞ் சமாதியென்
றால் விகற்பமன்றோ மஹைந்து வீடாதோ
விட்டால், அவதார நமூவுமன்றோ வென்ற
யாகி லதற்கொருதிட் டாந்தங்கே ளாசை
கொண்டு, நவமாகப் பரபுருடன் றன்னைக்
கூடிநயந்தசுக மநுபவித்தநாரி நெஞ்சந், தவ
மாக மனைத்தொழில்கள் செய்யும் போதுந்
தழுவியது பவித்தசுகத் தனைவி டாதே. 22

தேகத்த நலனாகிய கர்த்த னாகிச் சிவ
னின்றிப் பிரமமாய்த் தெளிந்த முத்தன்,
போகத்தை யுண்பனென்ற ற் கருத்தா வா
மே பூரணமா மகர்த்தனுக்குப் போக முண்
டேந், சோகத்தையறுத் தருளுங்குருவே யிற்
தத் துகளறுக்க வேண்டுமென்று சொன்ன

யாகில்; மாகர்த்தன் மாபோகி மாத்தி யாகி
வகைமூன்ற யவரிருக்கு மகிமை கௌய்.

செய்கையுஞ்செய் விக்கையுமற் றிருக்
குஞ்சார்த்தச் சிலைமலைமூன் னிரும்புகள்சேட்
டிக்கு மாபோல், செய்கையுஞ்செய் விக்கையு
மற் றிருக்கு மென்முன், செடமான வுலக
மெலாஞ் சேட்டை செய்யும், மெய்கலந்த
விந்திரிய விகார ரூப விவகார விருத்திக்கும்
விருத்தி தானு, மெய்கலந்த சமாதிக்குஞ்
சாட்சி யேனான் வெயில்போலென் றுரைத்
தவனை விபுமா கர்த்தன்.

24

அறுசுவையின் குணங்குற்ற மசுத்தஞ்
சுத்த மபத்தியம்பத் தியமெனவு ணுய்ந்தி
டாமல், பொறுமையுடன் கிட்டினதைக் கா
ட்டுத் தீப்போற் போகங்கள் புசிப்பவன்மா
போகி யாகும், சிறிதுபெரி துகடனதந்நிய
ங்கணன்மை தீமைகள்சே ரினும்படிகச் செ
யல்போற் சித்தம், வெறிதிருக்கு மவனே
மாத்தியாகியாவன் விரதமின்மூன் றுடைய
வரே வீடு ளோரே.

25

மெய்யுங் கொண்டுபி ராரத் தந்தரு விதி
வழி நின்றிடவும், உய்யுங் கர்மிக ளுக்கது
குணமா ளுதுதொழில் செய்திடவும், செய்
யுஞ் செய்கைமு டிந்தவ னென்றுரை செ
ப்புவ தெப்படியோ, னையுந் துன்பம் கற்றிய
குருவே, நலமா வருள்வீரே. 26

ஆடவர் செய்தொழின் ழுவகையாகும்
வித்தை வசத்து றுநான், ஏடனை மமதைய கந்
தையு ளார்க்கே, யிகபர விவகாரம், வீடனு
குலமெனு மிச்சையு ளார்க்கே, வித்தைப டி
ப்பதெலாம், பாடன்மி குந்தொழி லாற்பல
னுண்டோ பரிபூ ரணமானால். 27

குரவாசி காமணியேகே ளீர்நீர் கூறின்
வழியொக்கும், பரமுட னிகமுமி ழந்தவ ரன்
ரோ, பழகுவர் மெஞ்ஞாநம், விரவுமு யற்சி
யின் மீண்டவ ரதையினி வேண்டுவ ரோ
வேண்டார், சிரவண மநா திகள்வேண் டா
வோ, சித்தமு றைத்திடவே. 28

கிளர்மக னேகேள், தத்துவ மறியார்
தேட்டல்செ யக்கடனே, தளர்வறு சிந்தித்

தலின்முயல் வாற்சிலர் சந்தே கங்களுளார்,
தெளிதலி னிற்பரர், விபரீ தப்பேய் தீரா வா
தனையோர், வெளியுரு வாயுறி வாய்நிறை
வாயினர் வேண்டுவ தொன்றுண்டோ. 29

ஐயா கேளீர், தத்துவ ஞானியு மஞ்ஞா
ரிகள்போலே, செய்யா நின்றேன், கண்டே
னுண்டேன், சென்றே னெனலாமோ, பொ
ய்யாம் விபரீ தங்கள், வற்குப் போயின வெ
ன்றீரே, மெய்யாம் பிரமவி சாரமி தன்றே,
வெளியா வுரையீரே. 30

ஐய்த்தக நாவிற் கண்டப ழங்கதையோ
துவன் வாதனையால், ஆய்த்தறி வுற்றவ னப்
படி, செப்புல னுபா சனுமாகான், மாய்த்தத
னுடல்வே மளவும், விண்ணவன் மருடனெ
னப்படுவான், விய்த்தசி தாபா சன்போ மா
வும், விவகா ரந்தொடரும். 31

ஆன லையா குருவே, காண்ப தசத்திட
மென்றாலும், நானு விவகா ரந்துய ரலவோ
ஞாநச் கந்தருமோ, போன லன்றோ நன்றோ

ரிட்டை பொருந்திடல் வேண்டாவோ, தானு
ரிட்டை புரிந்தாற் செய்கை தவிர்ந்தவ னெ
ப்படியோ. 32

தேரிதரு மகனே, யாரம் பத்தொடு
தீரும் விவகாரம், உரியதி யாநமும் விவகா
ரங்களு முள்ளத் தொழிலின்றோ, தூரியப
ரம்பொரு ளானவர் வேறொரு தொழில் செய்
வது முண்டோ, அரியச மாதிகள் பழகுவ
னேவல னொரு டனுமன்றே. 33

உத்தம குருவே யானு டருமா யொரு
தொழி லற்றவருள், சித்தம டங்குதி யாநா
திகள் சிலர் செய்குவ தென்னென்றால், இத்
தல மருவும் பிராரத் தப்பிறி வெப்படி யப்
படியே, முத்தரும் வெகுவித மாகுவ ரென்
பது முன்னே சொன்னேனே. 34

நல்லவ னேகே னுலகுப காரம் ஞாநி
கள் விவகாரம், அல்லது வேறொரு பெறு
பே றும்மில் யதனற் பிணியுமிலை, வல்லசி
ருட்டிமு தற்பல தொழிலால் வருபுண் ணிய

பாவம், எல்லவ ருக்கும் துக்கிர கஞ்செய
மீசன டைடந்திலனே. 35

ஈசனு மாயரு வாயுரு வாகியெ முத்தரு
னங் குருவே, ஈசனு ஞாநியு மொப்பென்
றீரே யெப்படி யொப்பென்றால், ஈசனு ஞா
நியு மமனைய கந்தையி கத்ததி னாலொப்
பாம், ஈசனு மாம்பல சீவரு மாமுல கெல்லா
மिवனமே. 36

எல்லாச் சீவரு மிவனு மென்றீ ரிவன்
ருன் முத்தியடைந், தெல்லாச் சீவரு முத்தி
பெ ருமலி ருப்பா னேனையா, எல்லாச் சீவ
ரும் வெவ்வே ருனா விவனெல் லாமலனே,
எல்லாப் பொருளு முரைத்தருள் குருவே
யிதைநீர் மொழியீரே. 37

அகமெனு மாந்மா பூரண மேகம ரே
கவி தஞ்சீவர், அகமெனு மந்தக் கரணை பா
திக ளளவிலை யாதலினால், சகமுழு துங்கு
ளிர் சந்திர னேகஞ் சலசந் திரார்பவராம், சக
மதி லேரிகு ளஞ்சிறு குளிகால் சட்டிகு டம்
பலவால், 38

சட்டிகு டங்களி லொன்றுந் சித்திடி
னதினுட் சலசந்திரன், ஒட்டுமு தற்சந் திர
னெடு கூடுமொழிந்தவை கூடாவே, கட்
டுமு பாதிந் சித்திடி சீவன் காரண வான்மா
வில், கிட்டி யிக்கிய முபாதினெ டாதவர்
வல மாகாரே.

39

இவனயன் மால்சிவ னாகிய வீசரோடெப்
படி யொப்பாவன், சிவன்முதன் மூவரு
மகிலசிருட்டி திதிநா சங்கள் செய்வார், அவ
ர்பிரற் மதிகளு முக்கா லங்களு மறிவார் விபு
வாவார், தவமிகு குருவே யிவனுக் கவையி
லொர் சற்றுங் காணேனே,

40

நடத்து நீர்நிலா த்திரியொளி யுபயமுந்
தழுமூவுந் தனைக்காக்கும், குடத்து நீர்விளக்
கினிலொளி யிரண்டுமோர் குடும்பமா த்திர
ங்காக்கும், அடுத்த மைந்தனே ஞானியு மீச
னு மறிவினாற் பிறிவில்லை, கெடுத்த மானையி
ன் குணங்களான் மேலென்றுங் கீழென்
றும் பிரிவாமே.

41

நாரின் மன்னனைச் சித்தரைப் போல
வே, நாரணன் முதலான, சுரர்கண் மானைய
வல் லவரணி மாதிக டொக்கமா தவமிக்
கோர், தரணி மாதுடர்க் கவைகளில் லாமை
யாற் ருழ்வுள ரானாலும், பிரம பாவனை யா
லிவ ரவரெனும் பேதமொன் றிலுபாராய்.

முத்தி நல்கிய சற்குரு வேபல முநிக
ளுக் கணிமாதி, சித்தி பூமியிற் கண்டிருக்
கவுழந்தச் செல்வமீ சனதென்றீர், புத்தியொ
த்தி டுவுரைத்தரு ளென்றிடிற் புக்கமுமீ சனை
கோக்கிப், புத்தி செய்திடுந் தவத்தினு லியோ
கத்தாற் பவித்ததென் றறிவாயே.

43

சிவசொ ரூபமாந் தேசிக மூர்த்தியே சித்
திமுத் தியிரண்டும், தவமு ளோரடை குவ
ரெனி லவர்கள்போற் சகலரு மடைவாரே,
அவர்கள் பூருவன் சித்தியு ஞாநமு மடைந்த
துங் கண்டோமே, இவர்கண் ஞானிக ளென்
றிடிற் சித்திக ளிவர்க்கிலா வகையேதோ.

கூடமி யத்தவங் காமிய மொன்றையுங்
கருதிடாத் தவமென்றும், பூமி யிற்றவ மிரு

வகைசித்தியும் போதமுந் தருமைந்தா, ஆமி
வற்றிலொன் றியற்றினு லொன்றையே
யடைகுவ ரிது தீர்வை, யாமு ரைத்தவல் விர
ண்டையு மியற்றினு ரன்றுள பெரியோரே.

அநக மைந்தனே முத்திரா நத்தை
யே யடைந்தன ரல்லாமல், ஜெநகன் மா
பலிபகீரதன் முதலினோர் சித்திகள் படித்தா
ரோ, இனிய சித்தியே விரும்பினர் சிலர்சில
ரிரண்டையு முயன்றாரும், முனிவர் சித்திகள்
வினோதமா த் திரந்தரு முத்தியைத் தாராவே

யோக ஞாநமே முத்தியைத் தருமெ
னிலொழிந்தசித் திகள்வேண்டி, மோக மாயு
டல்வருந்தினார் சிலசில முத்தர்களேனென்
றால், போக மாய்வரும் பிராரத்த கர்மங்கள்
புசித்தன்றோ நசித்தேகும், ஆகையாலந்தச்
சித்திகள் பிராரத்த மாகுமென் றறிவாயே.

இலக்க மாய்நஞ் சுருதியா லாகத்தா
லென்மந மனையாமற், பெலக்க வேண்டு
மென் றருள்குரு வேயகப் பிராந்திபோய்த்

தெளிவானேன், துலக்க மானகண் ணடி
யையடிக்கடி துலக்கினுந் பழுதன்றே, அல
க்கண் மாற்றிய தேவரீ ரெனக்குரை யமீர்
தங்க டெவிட்டாவே. 48

கைத வங்களைச் சாத்திரஞ் சொல்லு
மோ கருணையாலெனையானும், ஐய நேகுரு
வேயெவ ராகிலு மதுபவித் தாலன்றிச், செ
ய்த கர்மங்கள் விடாவென்ற வசந்முஞ் செ
ந்மசஞ் சிதம்வேவத், துய்ய ஞாநத்தீச் சுடு
மென்ற வசந்முந் துணிவதெப் படிநானே.

சீவ பேதங்கள் ளளவிலை மைந்தனே செ
ய்கையு மளவிலை, ஆவ வாமவ ரவரதி காரங்
களறிந்துபக் குவநோக்கிப், பூவ லாந்துபின்
பலங்கள் காட் டெவனபோற் பூருவஞ் சித்தாந்
தம், காவல் வேதங்க ளிரண்டையும் வசநிக்
குங் காண்டமூ வகையாலே. 50

ஆனபாலிக ளடைவன நரகங்க ளவசிய
மானாலும், தான மந்திர விரதவோ மங்களா
ற் றவிருமென் பதுபெய்யோ, ஈன மாம்
பல சம்மசஞ் சிதவினெ யெத்தனை யானு

லும், ஞாந மாங்கனல் சுடுமென்ற மறை
மொழி நம்பினால் வீடுண்டே. 51

என்மந்திருக் கோயிலாத் தினங்குடி
யிருந்தருள் குருமூர்த்தி, சென்ம சஞ்சித
வினைகள்வே ரறுத்திடுந் தேவரீர் மெய்ஞ்
ஞாநம், தன்ம யந்தரு மகிமையை விபுத
ராஞ் சமர்த்தரு மறியாமல், கன்ம மாங்குழி
யினில் விழுந்தழிகின்ற காரணமுரையிரே.

அழிவி லாததற் பதந்தனை மைந்தனே
யகமுகத் தவர்சேர்வர், வழிந டப்பவர் பரா
முக மாயினான் மலர்ந்தகண் ணிருந்தாலும்,
குழியில் வீழ்வர்கா ணப்படி வெளிமுகங்
கொண்டுகா மிகளானோர், பழித ரும்பிற
விக்கட லழுந்துவர் பரகதி யடையாரே. 53

சிறந்த நன்மையுந் தீமையு மீசனார் செ
ய்விக்குஞ் செயலன்றோ, பிறந்த சீவர்க ளெ
ன்செய்வா ரவர்கண்மேற் பிழைசெரல்லும்
வழியேதோ, துறந்த தேசிக மூர்த்தியேயெ
ன்றிடிற் சுருதி நூற் பொருண்மார்க்கம், மற

ந்த மூடர்கள் வசரிக்கும் பிராந்திகாண் மை
ந்தனே யதுகேளாய். 54

திகழ்ந்த வீசனார் சிருட்டியுஞ் சீவனார்
சிருட்டியும் வெவ்வேறே, சகந்த னிற்பொது
வீசனார் சிருட்டிகள் சராசரப் பொருளெல்
லாம், அகந்தை யாமபி மாநங்கள் கோபங்
களாசக ளிவையெல்லாம், இகழ்ந்த சீவனார்
சிருட்டிக ளாகுங்கா ணீசனார் செயலன்றே.

மூவ ராம்பரன் சிருட்டிக ஞாயிர்க்கெலா
முத்திசா தநமாகுஞ், சீவனார்செய்யுஞ் சிருட்
டிக டங்களைச் செரிப்பிக்கும் பிணியாகும்.
தாவ ராதிக ணசித்திடி லொருவர்க்குஞ்சந
ங்கள் நசியாவாங், கோப மாதிகள் நசித்திடிற்
பந்தமாங் கொடும்பிற விகள்போமே. 56

ஈசர் காரியம் பிரளயத் தொழியவு மெ
வர்பவ மொழிந்தார்கள், தேச காலதே காதி
களிருக்கவுஞ் சீவகா ரியமோகம், நாசமாகி
ய விவேகத்தி னுயிரோடு ஞாநமுத் தர்களா
னார், பாச மோகங்கள் பசுக்களின் செயலன்
றியப் பசுபதி செயலன்றே. 57

அச்ச வத்தமென் றொருமர மதிலிரண்
டரும்பறவைகள்வாழும், நச்சு மங்கொருபற
வையம் மரக்கனி நன்றுநன் றெனத்தின்னு
ம், மெச்சு மங்கொருபறவையின் னொதென
வியங்கியப் பொருளாக, வைச்சு மாமறை
சீவனை யீசனை வகுத்தவா றறிவாயே. 58

இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா
மிவன்செய லென்மால், அந்தத் தேவனால்
வருமென்ற மூடர்க ளதோகதி யடைவார்க
ள், இந்தச் சீவனால் வருமறு பகையெலா
மிவன்செய லல்லாமல், அந்தத் தேவனால்
றெனும் விவேகிக ளமலவீ டடைவாரே.

நலமெய் யையனே யெல்லவர்க் குந்தெ
ய்வநாய்கன் பொதுவானால், சிலரை வாழ்
வித்தல் சிலரொடு கோபித்தல் செய்வதே
னென்றாயேல், குல்வு மக்களைத் தந்தைபோ
ற் சிட்டரைக் குளிர்த்துதுட் டரைக்காய்
வன், கலைக ணல்வழி வரச்செயுந் தண்ட
முங் கருணையென் றறிவாயே. 60

மனைவி லங்கறு மைந்தனை கற்பக மரங்
கனல் புனன்மூன்றும், தனை யடைந்தவர்

வறுமையுஞ் சீதமுந்தாகமுந் தவிர்த்தானும்,
அனைய வீசனு மடைந்தவர்க் கருள்செய்வ
னகன் றவர்க் கருள்செய்யான், இனைய குற்
றங்க ளெவர்குற்ற மாகுமென் றெண்ணிநீ
யறிவாயே. 61

ஒன்று கேன்மக னேபுமான் முயற்சி
யா லுரைத்துமா நுடர்க்கீசன்; நன்று செய்
யவே காட்டிய நூல்வழி நடந்துநல் லவர்பி
ன்னே, சென்று துட்டலா தனைவிட்டு வி
வேகராய்ச் செரித்தமா யையையத்தள்ளி,
நின்று ஞாந்தையடைந்தவர் பவங்கள்போ
ரிச்சய மிதுதானே. 62

இந்த ஞாந்தான் வருவதெப் படியெ
னி லிடைவிடா விசாரத்தால், வந்த டைந்தி
டும் விசாரந்தா னேதெனின் மந்தியாஞ்
சரீரத்தில், இந்த நானெவன் சித்தெது சட
மெது விரண்டிமொன் றுக்கூடும், பந்த மே
துவீ டேதென வுசாவுதல் பகர்விசா ரமதா
கும். 63

போன் சம்மங்க டமிலநுட் டித்தந்
புண்ணிய பரிபாகம், ஞாந் மாக்குமே விசா

ரமேனென்றிடி னுமுரைத் திடக்கேளாய்,
ஆன புண்ணிய மீசுரார்ப்பணஞ்செயினசுகி
போஞ் சுகியாகும், மாந் தம்பினை விசாரி
த்து ஞாநத்தை மருவுமென் றறிவாயே.

பத்தி யும்வயி.ராக்கிய மும்பரலோகமு
மணிமாத்ரி, சித்தி யுந்தவ ரிட்டையும் யோக
மும் தியாநமுஞ் சாரூப, முத்தி யுந்தரும்
விசித்திர கருமங்கண் மேகூமாந் திரந்தள்
ளும், புத்தி தந்திட லருமையோ விசாரமே
ன் புண்ணிய குருமூர்த்தி. 65

வேட மாரிய பேர்களை யறியவே வே
ண்டி-னன் மகனேகேள், கூட மாமவர் சபா
வங்கள் சீலங்கள் குறிகளாய்ந் தறியாமல்,
ஓடி யுங்குதித் துந்தலை கீழ்ரின்று முயர்ந்த
கம் பத்தேறி, ஆடி யும்பல கருமங்கள் செய்
யினு மவருண்மை தெரியாதே. 66

இன்ன வாறந்தப் பிரமத்தை யறிவிக்கு
மிலக்கணத் தால்வேதம், சொன்னை ஞாநமும்
விசாரத்தால் வருமன்றிச் சுருதிநூல் படித்
தாலும், அந் தாநங்க டவங்கண்மந் திரங்

களா சாரங்கள் யாகங்கள், என்ன செய்யி
னுந் தன்னைத்தா னறிகின்ற திவைகளால்
வாராதே. 67

துளங்கு தர்ப்பண மழுக்கநக் கைக்கொ
ண்டு துலங்கினுந் போமன்றி, விளங்குபுத்தி
யா. லுலகிலார் துலக்கினார் விமலதே சிக
மூர்த்தி, களங்க மாருமஞ் ஞாநமு மப்படிக்க
கருமத்தாற் கழுவாமல், உளங்கு நித்தஞ்
நத்தினு லெப்படி யொழியுமீ தருள்வீரே.

தூர்ப்ப ணத்தினிற் களிம்புவாஸ் தவம
லஞ் சகசமா தலின்மைந்தா, கற்ப ளிங்கினிற்
கருநிறஞ் சகசமாக் கறுத்ததன் ருரோபம்,
தர்ப்பணத் தினி லழுக்கம வேண்டினார் சாத
நத்தொழில்வேண்டும், கற்ப ளிங்கிலாரோப
மே கறுப்பென்று கண்டிட மகம்போதும்.

இங்கு மப்படிச் சச்சிதா நந்தத்தி லிடர்
சடம் பொய்மூன்றும், தங்கு மாயையின் கற்
பித மன்றியே சகசவாஸ் தவமன்றே, பங்க
மாருமஞ் ஞாநத்தைக் கருமங்கள் புகைசெ
யா துறவாக்கும், துங்க ஞாநமே கருமவஞ்
ஞாநத்தைச் சுகிகின்ற நெருப்பாமே. 70

மனைக்குள் வைத்தபண்டங்களை மறந்
தவன் வருடநூற்றாண்டாலும், நினைத்துணர்
ந்தபின் கிட்டிமப் படியிந்த நின்மல வாந்மா
வும், அநர்த்தமானதன் மறதியைக் கெடுத்த
துத்தன் நறிவினாற் காணாமல், கனத்தகர்
மங்க ணூறுகளு செய்யினுங் காணாமோ கா
ணாதே. 71

நன்மையாங்குரு வேசுகந் தருவது ஞா
நமே யெனும்வேதம், தன்ம பாவமிச் சிரங்
களாற் றேவர்க டருவிலங் குகண்மார்தர்,
சென்ம மாகுவ சாதியா சாரமே செய்தவஞ்
சுகமென்று, கன்ம காண்டத்தில் விதித்த
தென் விதித்துள காரண முரையீரே. 72

நீரும் மண்ணுகர் பிள்ளைநோய்க் கிரங்
கியே தீம்பண்ட மெதிர்காட்டிக், கனம ருந்
துகனொளித்துவைத் தழைக்கின்ற கருணை
நற் றுய்போலே, மனைய நங்கள்செய் மகங்
கள்செய் நன்றென்று மலர்ந்தவர் சகஞ்சொ
ல்லும், நினைவு வேறுகாண் சுவர்க்ககா மிகள்
ந்த நிண்ணயந் தெரியாரே. 73

போக மரநுயிர் கண்டதை யுண்பதும்
புணர்வது மியல்பேகாண், ஆக மங்களுஞ்
சுபாவத்தை விதிக்குமோ வத்தனை தெரியா
தோ, காக மேகறுத் துடுநெருப் பேசுகி கசந்
திடு வேம்பே நீ, வேக வாயுலே யசையென
வொருவரும் விதித்திடல் வேண்டாவே. 74

கள்ள மூனூர் விரும்பினான் மகங்கள்
செய் காமத்தின் மந்தானால், கொள்ளும்
பெண்டொடு கலவிசெய், மெனிலின்
குறையெலாந் தொடரானென்றே, தள்ளும்
வேதத்தின் சம்மதஞ் சகையுந் தவிர்வதே
சுருத்தாகும், விள்ளு மிட்விதி யென்னெ
னிற் புருவ நியமமாம் விதிடன்றே. 75

மதுவி றைச்சிக ளுண்ணென்ற சுருதி
பின் மணந்துபா ரெனல்பாராய், மிதுந விச்
சையும் புத்திரோற் பத்தியால் விரும்பென்
ற விதிபாராய், இதையும் விட்டொழி யதிந்
யிட் டிகவந்நிக் கிகழ்சியற் றதும்பாராய், அ
தைய நிந்துகண் மங்களா சைகனொழிந் தா
நந்த மடைவாயே. 76

உலக மானவஞ் ஞாநமுங் கருமமு முற
வென்ற வழிகூடும், பலவு மானவஞ் ஞாநமு
ஞாநமும் பகையென்ப துளதானால், நிலவி
லேமறுப் போலவஞ் ஞாநமு நிமிலஞா நத்
தோடே, குலவி நின்றிந்தச் சிருட்டிகள் செ
ய்யவுங் கூடுமோ குருமூர்த்தி. 77

சோரூப ஞாநமும் விருத்திஞா நமு
மென்று சோதிஞாநமு மிரண்டாம், சொ
ரூப ஞாநமே விருத்தியின் ஞாநமாய்த்
தோன்றும்வே நிலைமைந்தா, சொரூப ஞா
நமஞ் ஞாநசத் துருவன்று சுழுத்தியிற்
கண்டாயே, சொரூப ஞாநத்தின் மருவுமஞ்
ஞாநத்தைச் சுடும்விருத் தியின் ஞாநம். 78

துருத்தி மாயையைச் சுழுத்தியிற் சுடாத
தற் சொரூபஞா நந்தானே, விருத்தி ஞாந
மாய்ச் சுட்டதெப் படியெனில் வெய்யிலா
லுலகெங்கும், பரித்த சூரியன் சூரிய காந்
தத்திற் பற்றியக் கிரியாகி, எரித்த வாறு
போற் சமாதியில் விருத்தியா லெரிக்கு
மென் நறிவாயே. 79

அருளு மையனே திரிவித கரணத்தா
லாகிய தொழி லெல்லாம், கரும மல்லவோ
விருத்திஞா நமுமந்தக் கரணகா ரியமன்
றே, உரிய கர்மமஞ் ஞாநத்தைக் கெடுக்கு
மென்றே தினா லாகாதோ, பெரிய ஞாந
மென் நதற்கொரு பெயரிட்ட பெருமை
யை யுரையீரே. 80

விருத்தி ஞாநம் தக்கர ணத்தொடு
விருத்தியா கிலுமைந்தா, ஒருத்தி மக்களே
தங்களிற் பகைக்கின்ற துலகெங்குங் கண்
டோமே, கருத்த னாகிய புருடதத் திரங்க
ளாங் கருமங்க ளவைபோல, வருத்த ஞாந
மும் புருடதத் திரமன்று வஸ்துதக் திர
மாமே. 81

வருத்த கர்மங்கள் செய்யவுந் தவிரவு
மற்றொன்றுக் கவுங்கூடும், மிகுத்த ஞாந
மப் படியன்று தியாநமும் விவேசஞா நமு
மவேறே, செகத்தி லொன்றையொன் ருவி
வன் பாலிக்குந் தியாநங்கற் பித்யோகம்,
முகத்த மாக்கண்ட ஞாநமே வாஸ்தவ மோ
கமாய் மயங்காதே. 82

கண்ட நிர்த்தது ஞாநங்கேட் டதுத
னைக் கருதுபா லனையோகம், கண்ட பேர்
சொலக் கேட்டது மறந்துபோங், கண்டது
மறவாதே, கண்ட வஸ்துமெய், தியாவஸ்து
துக்கன்பொய் கறுவியஞ் ஞாநத்தைக், கண்
ட வக்கணங் கொல்வது ஞாநமே கருமமன்
றறிவாயே. 83

சருவ முத்தியைத் தருகின்ற தியாந
முஞ் சத்திய மன்றென்றால், சருவ முத்தி
யுஞ் சத்திய மன்றென்று சங்கியா தேநீ
கேள், உருவங் கேட்டவன் நியாநிக்கும்
பொழுதில்லவ்ருவம்வாஸ் தவமன்றே, உரு
வ மாகுமப் பொழுதுகண் ணற்கண்ட வுரு
வம்வாஸ் தவமாமே. 84

சுடம தாகிய தியாநமெய் யாகிய சர்வ
முத் தியைநல்கும், திடம தானதெப் படியெ
னிலவரவர் தியாநமே பிறப்பாகும், உடல
மாசையாற் நியாநிக்குந் நியாநித்த வுடல்
களா குவரமைந்தா, தொடர்ப வங்கெடச்
சொரூபமே தியாநிக்குந் சொரூபமா ருவர்
மெய்யே. 85

பிரம ரூபத்தைத் தியாநித்த பேர்களும்
பிரமமா குவரென்றால், நரச ரீரமாங் குரவ
னே; விசாரமென், ஞாநமே னென்னாதே,
பரம பாவனை, பரோட்சமாம், பின்பந்தப்
பரோட்சமே யபரோட்சம், திரவி சாரமா
ஞாநமா முத்தியாந் தீர்வையீ தறிவாயே. 86

வீட தாம்பரி பூரண சொரூபத்தில
விருத்திஞாநமங்கூடிச், சேட மாகிஞாந
ண்டமா மதுபவ சித்தியெப் படியென்றால்,
சூடி நீர்மண்ணைப் பிரித்ததேற் றும்பொடி
தானுமண் னெடுமாயும், ஊடி ஞாநமு மறி
விலா மையைக்கெடுத் தொக்கவே கெடுந்
தானே. 87

இந்த நிச்சய முத்தரு ளதுபவ மிருப்ப
தெப் படியென்றால், சிந்தை யற்றபூ மண்
டல விராசனுஞ் சிசுவும்போற் சுகமாவர், ப
ந்த முத்திசண் மறந்துபோ முண்டென்று
பலர்கொல்லி னனையாவர், அந்த ரத்தை
யுண்டு மிழந்ததோர் கொசுகெனு மவர்களை
நகையாரோ. 88

மலடி மைந்தனுந் தாணுவிற்புருடனும்
வான்மலர் முடிசூடி, இலகு கந்தர்ப்ப நகரி
லே சுத்திகை யிரசதம் விலைபேசிக், கலக
மாய்முயற் கொம்பினுற் குத்தியே களைத்
திரு வருமாண்டார், அலகை யாயினு ரெ
னும்வில காரத்தை யறிந்தவன் மயங்
கானே. 89

மாயை யென்பது பொய்யெனினி லது
பெற்ற வகையெலாம் பொய்யாமே, தானைய
யன்றிமக் களுக்கொரு பிறவியுஞ் சாதியும்
வேறுண்டோ, சேய் சொர்க்கமு நகரமுந்
மையுந் தீமையுந் பாராமல், தூய சத்துச்சித்
தாந்த ஞ்ரண சொருபமா யிருப்பாயே. 90

பங்க யாசநன் முதற்பல தேவரும் பா
ருள பெரியோரும், கங்கை யா தியாந் தீர்த்த
முந் தேசமுங் காலமு மறைநாலும், அங்க
மாறுமந் திரங்களுந் தவங்களு மசத்திய மெ
னச்சொன்னால், எங்க ணையக னேயத னுந்
குற்ற மில்லையோ மொழியீரே. 91

சூர்ப் பந்தனிற் கண்டதைப் பொய்
யென்று சொல்வது பிழையானால், அந்

மாயையிற் றேன்றிய சகங்களை யசத்தெ
னல் பிழையாமே, சொற்ப் பந்தனிற் கண்ட
தைப் பொய்யென்று சொல்லலா மெனின்
மைந்தா, அந் ப் மாயையிற் றேன்றிய சக
மெலா மசத்திய மெனலாமே. 92

பொய்யை மெய்யென்ற மூடர்புண்
னியரென்று புராணங்கூப் பிமொனால், மெ
ய்யை மெய்யென்ற ஞ்ரரிக்குக் குற்றங்கள்
விதித்தசாத் திரமுண்டோ, பொய்ய தே
தெனி னுமரு பங்களாம் பூதமா கியமாயை,
மெய்ய தேதெனிற் சச்சிதா நந்தமாய் வியா
பிக்கு மாந்மாவே. 93

மாயை யென்பதே துடையரா ரெப்
படி வந்தது வருவானேன், மாயை யென்
து பிரமத்தின் வேறெனின் வஸ்துவ மிர
ண்டாமே, மாயை யென்பதும் பிரமமு மொ
ன்றெனின் வஸ்துவம் பொய்யாமே, மா
யை யென்றமே கங்களுக் கொருசண்ட மா
ருத குருமூர்த்தி. 94

[illegible]

69. சாஸ்திரத்திற் புகழ்ப்புகழ்

மருத்துவ நாயகர்களைத் தவிர 'தாய்மாமனைத்து
மலையாளியை' நிராசனம் செய்து கொடுத்திருக்கிறார்கள்.

[illegible][illegible][illegible]

• പാഴ്ച്ചെടികൾ നശിപ്പിക്കുക

99

சத்தி, பேர்க்கு மாறெங்ஙன் பிறித்திடப் ப
டாதெனிற்பிரமபா வனையொன்றாப், பார்க்கு
மாறெங்ஙன் முத்திபா குவதெங்ஙன்
பரமசற் குருமூர்த்தி. 101

வாயுத் தம்பந்ஞ் சலத்தம்ப நம்மணி
மந்திர மருத்தாலே, தேயுத் தம்பந்ஞ் செய்
திடி லதிலதிற் சிறத்தசத் திகளெங்கே, நீ
யச் சச்சிதா ந்தமாய் வேறென்று நினைத்தி
டா திருப்பாயேல், மாயச் சத்திபோ மீத
ன்றி மந்திர மறைகளிற் காணோமே. 102

மேவு மண்ணிலவ் வியத்தமே வியத்த
மாம் விவகரித் திடவேண்டில், நாவி னான்
மண்ணைக் குடமென்ப ரக்குட நசிப்பது நா
வாலே, பாவு நாமரு பங்களை மறந்துமண்
பார்ப்பதே பரமார்த்தம், சீவ பேதகற் பிதங்
களை மறந்துநீ சிம்ம மாவாயே. 103

பூரிக் குங்குச் சச்சிதா ந்தத்திற்
பெய்சுடந் துயர்மூன்றும், தூரத் தாயி
னுந்தோன்றுபாழ் விபரிதத் துடைப்பதெ
ப் படியென்றால், நீரிற் றேன்றுத்தன் னிழ

றலை கீழதாய் நின்றலை யினுநேராய்ப், பா
ரிற் றேன்றிய தன்னேனோக் கிடிலத்தப்
பாழ்நிழல் பொய்யாமே. 104

நூங் காரண மறிபொருள் காரிய
நாமரு பப்பேய்கள், ஆன தெப்படி யழிந்த
தெப் படியென வாய்குதல் பலனன்றே, மா
ன மைந்தனே தீர்க்கசொப் பநசகம் வந்த
தும் பாராமல், போன தும்நனை யாமலுன்
போதமாய்ப் பூர்ணமா யிருப்பாயே. 105

அசத்தி லெம்மட்டுண் டம்மட்டும் பரா
முகமாகினு லம்மட்டும், நிசத்தி லுள்விழிப்
பாண்வயா மிப்படி நிரந்தரப் பழக்கத்தால்,
வசத்தி லுன்மந் நின்னுசிற் மாத்திர வடிவ
மா யிடினமைந்தா, கசத்த தேகத்தி விருக்
கினு மாநத்தக் கடல்வடி வாவாயே. 106

நூனன்றி வேறென்று மில்லாத பூர
ணச் சச்சிதா ந்தகுணமாய், ஊனின்ற வு
யிர்தோறு மொன்றாகு மொன்றால். தொ
க்கின்ற படிசுண்டிலேன், நானென்ற சீவன்
கள் சத்தான வகையொக்கு நூநங்கள் வெளி

கண்டதால், ஆர்த மிதுபோல வெளியாக
வுதியாத வடைவேது குருநாதனே. 107

உருவங்க ளீரதங்கள் பரிசங்க ளொரு
பூவி லொன்றாகு மென்றாலுமே, கரணங்க
ளோரொன்றி லோரொன்று தெரியுங்க
ணக்கன்றி வாராதுகாண், அருமந்த சச்சிதா
ந்தச்சு பாவங்க ளார்மாவின் வடிவாகிலும்,
பிரபஞ்ச மயமாம்வீ ருத்திபே தத்தினை
பேதங்க ளாமைத்தனே. 108

நாமதமி ராசதஞ் சாத்துவித முக்குணத்
தால்வரும்வி ருத்திபூன்றும், ஆமவைகண்
மூடமுங் கோரமுஞ் சாந்தமும் மபிதாந்
மாகுமகனே, ஏமுறவி ருக்கின்ற சச்சிதா
ந்தங்க ளென்றென்று மொன்றாகிலும்,
நாமுரைக் கும்விருத் திப்பிரிவி னாற்சொ
ருப ஞானாதி பிரிவாகுமே. 109

சுடமான மூடத்த ருக்கல்லு மண்களிற்
சத்தொன்று மேதோன்றுமால், விடமான
காமாதி கோத்தி லாந்தம் வினையாது மற்ற

வைகளாம், திடமான வொழிவாதி சாந்தத்தி
லேசச்சி தாந்த மூன்றும்வெளியாம், மட
மான மூடங்கள் கோரங்கள் விசொந்த மந்
மாகி லாந்தமே. 110

இகமான குருநாத னேசச்சி தாந்தத்
மெனுமில்க் கணமறிகிலேன், அகலாத சத்
தாவ தேதுகித் தாவதே தாந்த மேதென்
றிடில், மிகுசால மூன்றுங்கே டா திருப்பது
சத்து வேறுபாடறிதல்கித்தாம், மகிழ்காம
துகர்போது சுசமாகு மதுபூதி வாழ்வென்ப
தாந்தமே. 111

நாசச்ச ரீரத்தி ருக்குஞ்ச ரீரிதனை நால்
வேத மாவாக்கியம், நீசச்சி தாந்த மென்றி
டினு மாகிரியர் நீபிரம மாகுமெனினும், மாச
ற்ற சச்சிதாந்தநா னென்னவிலன் மன்னு
மது பவமெங்ஙனே, கோசப்பு ரங்கனையி
டித்துத்தகர்க்கும்த குஞ்சரக் குருநாதனே.

சென்மார்த ரஞ்செய்த வினைகளுட
றருமெனிற் செல்கால மிவனுண்டலோ,
கன்மாது பவநரக சொர்க்கமெனில் வருகின்

ற்காலத்து மிவனுண்டலோ, உன்மாத யாச்
நா வுட்கடவு ளுடன்மதுட வுடன்மாநி
மாநியழியும், தன்மாய வுட்கெடிண் மிவ
னிருப்பது கொண்டு சத்தென்ப தொக்கு
மகனே.

113

இருளாக மூடுஞ்சு முத்தியி லிராத்திரி
யி லிரவிசுட ரற்றபொழுது, மருளாம லிரு
ளையும். பொருளையுந் தெரிகின் ற வகைகொ
ண்டிசித்தாகுமே, பெருவாழ்வு மிக்கதா னே
தன்னி டத்திற்பே ராதபிரியமதனால், அரு
காத பிரியஞ்சு கத்தில்வரு மாதலா லாந்த
மா மைந்தனே.

114

அந்நபா நாதிசுக சாதநம தாகையா
லார்க்கும்வெகு பிரியமாகும், இன்னவா ருந்
மாவு மாந்த சாதநமே னக்கருதல் பொரு
ளல்லவே, சொன்னவாந் மாவையொரு
சுகசாத நங்கொடு சொல்லுவா யாகின்
மகனே, உன்னதா நந்தம்வேறேததுப விப்
பதா ருபயவாந் மாவுமுளவே.

115

விடயசுக மதில்வருதல் பிரியமாத் திர
மாகும் வெகுபிரிய மாந்மாலிலாம், விடய
சுகம் வருபிரிய மாநிவரு மாந்மாவில் வெகு
பிரிய மாறாதுகாண், விடயசுகம் விடலுமாங்
கொளலுமா மாந்மாவை விடுவதெவர் சொ
ள்வதெவர்பார், விடயசுக போகங்கள் விடும்
வனை யவனால்வி டப்படா தொருநாளுமே.

வேகின்ற கோபங்க ளாலென்னை நான்
சொன்று விடுகிறே னென்றுசிலபேர், சாகி
ன்ற படியினாற் தன்னையே தான்கொன்று
சாவனெனல் சங்கையலவே, தேசந்தனைக்
கொல்லு மவனால்வி டப்பட்ட தேசமவ
னல்லன்மகனே, ஆகந்த னிற்கோப மல
துதனை யொருநாளு மாந்மாவே றுப்பதிலே
யே.

117

நாகப்ப டும்பொருளி லும்மகன் பிரிய
மாந் தநயனிலு முடல்பிரியமாம், ஆகத்தி
லுட்பிரிய மிந்திரிய மாங்காண மதனிலும்
பிரியமுயிராம், ஏதப்பி ராணனிலும் வெகு
பிரிய மாந்மாலி லிந்தவாந் மாமூச்சுயிம்,

ஊகத்தி னாற்கொண மித்தைகர்த் தாமு
ன்று மோரொன்றி லதிகமகனே. 118

கூடலான பொழுதிவன் காணிக்கு
மகனான கெவுண்வார் மாமுக்கியம், விட
லாத வுடலம்ப ரிக்குரா ஞுடலான மித்தை
யார் மாமுக்கியம், திடமான நன்மைகதி
வேண்டினாற் கர்த்தனாஞ் சீவவார் மாமுக்கி
யம், சடமாபு முத்தியினின் ஞாநவார் மா
வான தானேம காமுக்கியம். 119

புலியுமது கூலமெனி லிட்டமாம் பகை
யெனிற் புதல்வனெனி னும்வெறுப்பாம், உ
லகிலிரு வகையுமல் லாதபுல் லாதியிலு தா
சீந் மாமாதலான், மலிந்மறு சிம்மயன் பலவ
கையு மிப்படி மகிழ்ச்சியில் விருப்பமிகழான்,
அலகிலா நந்தவடி வாகுமுன் சொருபத்தை
யாராய்ந்துபார் மைந்தனே. 120

மாநஞ்சி றந்தகுரு நாதனே யாந்த
வகைகனெத் தனையெண்ணிலோ, ஞாந்தி
சுழந்தபிர மாந்தம் வாசநா நந்தம்விட யாந்
தமென், ஞாந்த மூன்றுவித மெட்டுவகை

யென்பர்சில ரவ்வைந்து மிதிலடக்கம், யா
னந்த வகைசொலக் கேண்மைந்த நேயெ
ட்டி மிஃதினன தின்னதெனலே. 121

போகத்தில் வருசுகம் விடயசுக நித்தி
ரைப் போதுளது பிரமசுகமாம், மோகத்த
ந்தலிற் சுகம்வாச னேச்சுகமு முப்பிரிய
மாந்மசுகமாம், யோகத்தி லுளது முக்கியசுக
மு தாசீந் முற்றசுக விசுகமதாம், ஏகத்தை
நோக்கலத் துவிதசுகம் வாக்கியமெ முந்தசு
க ஞாநசுகமே. 122

இவ்வா றுரைசெயுஞ் சுகபே தங்களி
னியல்பா மவைசொல மகனேகேள், ஒவ்வா
நனவினி னுழல்வா னிடர்குட வுறங்குஞ்
சயநம துறுநேரம், செவ்வா நமமக முகமா
மதிலொளிர் சித்தின் சுகநிழல் சேருங்கா
ண், அவ்வா றிவனுள மகிழ்வா மநுபலமது
தான் விஷயசு காந்தம். 123

ஈனந் தருசுக விடயத் திரிபுடி யிடரா
மெனம் மசையாமல், சேனந் தனதுகுலாய
ந் தனில்விழு செயல்போ னித்திரை செறி

சீவன், தானந் தமிழ்ப்பர னுடனென் றுவ
 னெரு தனையல் லதுபிற நினையாமல், ஆந்
 தமயனு மாவன் சுகமிகு மதுதா னுயர்ப்பர
 மாந்தம். 124

துங்குஞ் சுகமது பிரமச் சுகமெனல்
 சுருதிப் பொருள்விழி துயில்வோர்கள், தா
 ங்கும் மலர்னை நன்று கச்சிலர் சம்பா திப்ப
 து தானாகம், தீங்குந் நன்மையு மாண்பெண்
 முறைமையுந் தெரியா தமளிசெய் பொழு
 தேபோல், ஆங்குள் வெளிகளு மறியா வது
 பவ மதனா லதுபிர மாந்தம். 125

உதவும் புலியினி லொருவன் னதுபவ
 மொருவன் மந்தினி லுதியாதே, மதியுங்
 கெடுகிற துயில்கொண் டாந்த மயனன்
 ரோசுக முறுகின்றான், இதுவிந் ஞாந மய
 னுஞ் சிந்தையி னினைவாய் வந்திட லழகன்
 றே, சதைலின் னோர்புகழ் குருவே நீரிது
 சொல்லீர் சகலமும் வல்லீரே. 126

நெய்யும் வெண்ணெயு மிருபேர் களு
 மறி நினைவிற் பிறிவறி வினிலில்லை, செய்

யுந் நனவினி லிறுகும் மந்தொடு சேருஞ்
 சிம்மய விஞ்ஞாநன், கையுந் துயர்மந் நழு
 வும் பொழுதுணர் ஞாநச் சுகமுணு மாந்
 தன், பெய்யுந் துளிகளு நீருங் குளமொடு
 பாகும் போலிவர் பிறிவன்றே. 127

ஒன்றா கியபிர மாந் தச்சுக மொழிவா
 னேன்வெளி வருவானேன், என்ருன் முன்
 செய்த கருமம் வெளியினி லீழுக்குஞ் சுக
 த்திவிட் டெழுந்தோனும், நன்றா யினசுக
 மகலான் வெளியிலு நடவான் மறத்யும்
 பெறமாட்டான், அன்றா மெனவிருந் துறந்
 குஞ் சிலகண மதுவே வாதனை யாந்தம்.

அந்தக் கணமுட லகமென் றிடர்களி
 லிலந்தே சுகந்தனை மறந்தேபோம், முந்தை
 ச் செய்யுமினை சுகதுக் கந்தரு மோந் தரு
 நடு வடிவேகான், எந்தப் புருடனு மொரு
 சித் தையுமற விருந்தே னெனலது பவமா
 கும், இந்தப் படிதனு தாசீநச்சுக மிதுவே
 மெனு மாந்தம். 129

நீசமா னதுமுக கியமோ குடத்துள
 நீரன் றேவெளி யீரந்தான், வசமா வகங்கா

மறைந்தா னிசமது படிந்தான் முக்கிய வகை யாகும், திசையார் திரிசய மறியா தே துயில் செறியா தேயுட றறிபோலே, அசையா தேமதி சமமாகியநிலை யதுதான் முக்கிய வாரந்தம். 130

மதுடன் மதுடகந் தருவன் நேவநன் மாகந் தருவெனண் பிதிரோடே, பனுமா ஜாநர்கள் கருமத் தேவர்கள் பகர்முக்கியரிந் திரனான், கனமார் பிரஜா பதியென் விரா ட்டுபொன் கர்ப்பப் பிரமனென் நின்னோர் கள், பினவா நந்தங்க ணுரையாம் பிரளய வெள்ளக் கடல்பிர மந்தம். 131

எவனு கிலுமிந்தத் துரியா தீதத்தி லேழாம் பூமியி லிருந்தானேல், அவனு ரத ன்சுகன் சிவன்மாலயன்முத லறிவோ ரது பவ சுகபோதம், விவகா ரதிர்சய மிதுவே யதுபவ மெனமுன் சொல்லிய விவகாரி, உவமா நமுமறி மகனே யவனடி யுதிரும் பொடிகளென் முடிமேலே. 132

இந்தவா றைந்துசுகஞ் சொல்லினோம் வித்தைசுக மினிமேற் சொல்வோம், முந்த

மாயையுஞ் சச்சித் தாந்தப் பொருளுமே மொழியும் போதில், உந்தமா மத்தவித சுக மாந்ம் சுகமிரண்டு மங்கே சொன்னோம், தொந்தமாந் றியமகனே யின்னமுனக் கையமுண்டேற் சொல்லுவாயே. 133

சுகன் றனையு மெனையுமுல கினையுமீன் றளித்தருளுங் குருவே கேளீர், புகன் றச்ச்சித் தாந்தப் பதங்கடனித் தனியாகிப் பொருள் வே ருனால், உகண்டமந முறைப்பதெங்ங் ன்பரியாய பதங்களைப்போ லுறவு காணே ன், அகண்டமா யொருசுவையாய்த் தேனீக் கூட்டியமதுவா யறிவிப் பீரே. 134

குளிரிளாகல் வெண்மையென்ற பதங்க ளினு னீர்மூன்று கூறு யிற்றே, ஒளிதவ நஞ் செம்மையென்ற பதங்களா லக்கிரியு மொருமூன் ருமோ, வெளிமுதலாஞ் சக மசத்து மூடமிட ரெணப்பிரித்து விலக்கி வேதம், எளிதறிய முரண்மொழிந்த சத்தா தி யெனுப்பிரம மேகந் தானே. 135

நீத்தியம்பூ ரணமேகம்பரமார்த்தம் பா ப்பிரம ரிதாந்ஞ் சாந்தம், சத்தியங்கே வலந்

துரியஞ் சமந்திருக்குக் கூடஸ்தன் சாட்சி
போதம், சுத்தமில்லக் கியஞ்சுநா தநஞ்சீவன்
றத்துவம்விண் சோதி யாந்மா, முத்தம்விபு
குக்குமெமன் றில்வண்ணம் விதிருணங்க
ண் மொழியும் வேதம். 136

அசுலிரஞ் சநமிர்த மப்பிரமே யம்
விமலம் வசநா தீதம், அசுடமநா மயமசங்க
மதுலிரந் தரமகோ சரம கண்டம், அசும
நந்த மவிநாசி நிற்குணரிட் களநிரவ யவம
நாதி, அசரீர மவிகார மத்துவித மெனவி
லக்கா மநேக முண்டே. 137

இன்னவகை விதிவிலக்குக் குணங்
கண்ணரூய்ச் சேர்ந்தொருமித் தெல்லாங்
கூடிச், சோன்னபொரு ளொன்றன்றி யிர
ண்டில்லை யொருபொருளைச் சொல்லுஞ்
சொற்கள், பின்புத மாமதனாற் சத்தாதி
குணப்பொருளாம் பிரம மேகம், அன்ன
பொரு ளொருமையறிந் தகண்டபரி பூரண
மா யாவாய் நீயே. 138

நிற்குணவத் துவின்ருணங்க ளுரைப்
பதுதாய் மலடியென நிகரென் னாதே, சந்

குணனே வத்துநிலை யுரையாம லறியவல்ல
சதுர ருண்டோ, நற்குணவே தங்குளிந்தச்
சீவந்முத்தி பெறப்பிரம ஞாந் தோன்றச்,
சொற்குணங்கள் பிரமத்தின் குணங்களன்
று பிரமமாஞ் சொருபத் தானே. 139

மோகவிருள் கெடக்கோடி யருணனெ
ன வருகுருவே மொழியக் கேளீர், ஏகபரி
பூரணமா மென்சொருப மென்னுளத்தி
லிறுகும் வண்ணம், ஆகமங்கள் சொன்னபடி
யென்னையகண் டார்த்தமா வறிந்தேனையா,
ஊகமுமொத் திடவுரைத்தாற் பசுமரத்தி
லாணிபோ லுறைக்கு நெஞ்சே 140

சுத்தேசித் தாகுமய லெனிலசத்தா ம்ச
த்தானாற் சாட்சி யெங்கே, சித்தேசத் தாகு
மய லெனிற்சடமாஞ் சடங்களுக்குத் திதியு
மில்லை, ஒத்தேதோன் றியசத்துஞ் சித்து
நல்ல சுக்மாகு மூகத் துக்கோர், வித்தேயந்
நியமாகிற் கடமசத்தாஞ் சுக்மானுபவம்
விளைந்திடாதே. 141

வியாத சத்துமுன்னம் விளங்குவது
தன்னாலோ வேறொன் றாலோ, வாயால்வே
றெனில துவ மசத்தோசத் தோவசத்தேன்
மலடி மைந்தன், பேயாகா ரியஞ்செயுமோ
சத்தெனவிப் படியதையும் பிரித்துச் சொ
ன்னால், ஓயாத வவத்தையாங் குதர்க்கவிகற்
பங்குளவிட் டொழிந்தி டாயே. 142

சுருதியுத்தி யொத்ததுபோ லதுபவ
முங் கேள்சுழுத்திச் சுகவா ந்தம், மிருதி
வடி வாதலிலவ் வாந்த மேயறிவாம் வே
றங் கில்லை, சுருதுபிர ளயஞ்சுழுத்தி யிரண்
டிஊர் யிருந்திருளைக் காண்கின் றாயே, இரு
தயத்திப் படிநோக்கி யேகபரி பூரணமா
யிருந்தி டாயே. 143

பலகலையு முணர்ந்தகுரு மொழிந்தபடி
யிவனுமது மவம்வி டாமல், பலமலரின்
மதுப்போலே சச்சிதா நந்தமொன்றும் பர
மார்த் தத்தைப், பலபொழுதுங் கண்மூடிச்
சமாதியிருந் தான்விழித்து பார்த்தபோது,
பலவடிவாஞ் சராசரகித் திரங்கலொந் தோ
ன்றுமொரு படமா னானே. 144

இதயமொத்த சற்குருவே நமக்கிதுவே
விநோதமின்றி யினிவே முண்டோ, அதை
யுரைத்து மதைகினைத்து மிருப்பதன்றோ
ஞாநிகளுக் கான நீதி, முதலுரைத்த துரி
யாதீ தருமேழாம் பூமியுமுக் கியமா மென்ற,
பதமுமின் வகையுமெனக் கெளிதாகத்
தெளியும்வண்ணம் பணித்தி டரே. 145

வினவுமிடத் தஞ்ஞாந பூமிகளேழ்
ஞாநபூ மிகளே மென்பார், இனியவற்று
ளஞ்ஞாந பூமிகளே ழையுமுந்தி யியம்பக்
கேளாய், தனிவித்துச் சாக்கிரஞ்சாக் கிரம
கா சாக்கிரஞ்சாக் கிரத்தைச் சார்ந்த, க்ருவ
கநாக் கருவுசாக் கிரஞ்சுழுத்தி யென்றெழு
பேர் கணித்தார் மேலோர். 146

முத்தவகண் டத்தெழுமோ றறிவுமாத்
திரமதுதான் முதல்வித் தாகும், இத்தவறி
விற்பண்டில்லாவகந்தை முளைபோலா மிது
ந் நாவாம், வந்துவந்து பிறவிதொறு மகம்
மதை வளருமது மகாந் நாவாம், நந்துமகங்
கொடுநனவின் மனோராச்சி யஞ்செயலே
நநாக்க நாவே. 147

உண்டுறங்கி மனோராச்சி யஞ்செயல்
சொப் பந்மெனும்பே ருடைய தாகும், பண்
கெநாக் கண்டுமறந் ததைமீண்டு நினைப்பது
சொப் பந்நாவாம், மண்டுமிருண் மூடுவது
சூழத்தியா மஞ்ஞாந வகைகள் சொன்னே
ம், விண்டுநிறை முத்திதரு ஞாநபூ மிகளே
மும் விளம்பக் கேளாய்.

148

புலவர்டுகழ் முதற்பூமி சுபேச்சைவிசா
ரணையிரண்டாம் பூமி யாகும், நலதநுமாநசி
மூன்றாம் பூமிசத்து வாபத்தி நாலாம் பூமி;
சொலுமசம்சத் திப்பேரும் பதார்த்தாபா
லனைப்பேருந் துரியப் பேரும்; மலிநமறு
மகனையைந் தாதேழு பூமிகளா வகுத்தார்
மேலோர்.

149

துர்ச்சங்க நிவிர்த்திவந்து சிவஞாநம்
விரும்புவது சுபேச்சையாகும், நற்சங்க மொ
ழிவினவி ஞாநதூல் பழகல்விசா ரணையா
நம்பி, முற்சங்க வேடனைகள் விடறநுமா
நசியிந்த மூன்றி னாலும், சற்சங்க மந்நிலு
ண்மையறிவுதித்தல் சத்துவாபத்திதானே.

நத்துவத்தின் மந்முறைத்து மித்தை
யெலா மறத்தலசம் சத்தியாகும், அத்துவி
தார்த்தம்வருந் திரிபுடி போம்பதார்த்தபா வ
னைய தாகும், வத்துநிலை யிருந்தபடி யிருந்த
மவு நசுபாவந் துரிய மாகும், இத்துரிய பூமி
யைமுன் றுரியாதீ தப்பதமென் றதுவுங்கே
ளாய்.

151

முற்புவிமூன் றினுமலகந் தேன்றுத
லாந் சாக்கிரமா மூன்றற் கப்பால், சொற்ப
நமா மதுவுமென்ன நடுவுமைந்தாம் பூமியே
சூழத்தி யாகும், அற்புதமாஞ் சுகாதுபவ
மிகுநாரும் புவிதுரிய மதற்கப் பாலோர்,
கற்பனையி லாதவிட மதீதமென்று மெளந்
மாக் காட்டும் வேதம்.

152

துரியநிலத்தனைத்துரியாதீதமெனின்
மயக்கமென்று கருதி மேலோர், அரியதொ
ரு விதேகமுத்தியதீதமென்பா ரதுகணக்கி
லாரும்பூமி, மருவுசூழத் தியிற்காட்சிசூழத்
தியென்பா ரென்பதுநீ மநத்திற் கொள்வா
ய், பெருமைதரு ஞாநபூ மியின்விகற்ப
மின்னமுண்டு பேசக் கேளாய்.

153

பாவிமந்த விராகத்திற் சந்நியா சங்க
 ளொன்றும் பலித்திடாதே, தீவிரத்திற் குட
 சகமும் வெகுகடகமு மென்றிரண்டு திறங்க
 ளுண்டாம், தாவிநடந்திடத்திடமிலாதவர்க்
 குக் குடசகமுஞ் சகங்க ளெங்கும், மேவிநடந்
 திடத்திடமுள் ளவர்க்குவெகுகடகமுமென
 விதித்தார் மேலோர்.

160

இருவகைதீ விரதரத்து மம்சனென்
 றும் பரமாம்ச நென்றுஞ் சொல்வர், வரு
 மம்ச னுக்குமுத்தி சத்தியலோ கத்தன்றி
 வாரா தென்பார், பரமாம்ச னுக்குமுத்தி
 யிவ்வுலகின் ஞாந்தாற் பலிக்கு மென்பார்,
 திரமருவும் பரமாம்சன் ருனுமிரு வகையா
 செப்பக் கேளாய்.

161

சிஞ்ஞாச ஞாநவா நென்றிரண்டு பே
 ர்களவ ரிற்சிஞ்ஞாச, மெய்ஞ்ஞாந பூமியின்
 முன் மூன்றுபூ மியு ளடக்கும் விவேகி யா
 ளேன், சுஞ்ஞாந வானென்போன் சீவர்
 முத்தி யடைந்திருக்குந் தூய மேலோன்,
 அஞ்ஞாந மகலுமந்தச் சிஞ்ஞாச மிருவகை
 யா மதுவுங் கேளாய்.

162

பந்தமனை துறந்துசில ரத்திகளா யிருந்
 தடைவர் பரம ஞாநம், அந்தணர்மன் னவர்
 வணிகர் குத்திரரா யிருந்துசில ரடைவர் ஞா
 நம், இந்தவகைச் சாத்திரத்து முலகத்துநட
 ப்பதுகண் டிருந்து மைந்தா; சிந்தனையின்
 மயக்கமென்னே சுருதியுத்தி யதுபவத்தாற்
 நெளிந்திடாயே.

163

பிறந்ததுண் டானு லன்றோ பிறகுசா
 வதுதா னுண்டாம், பிறந்ததே யில்லையென்
 னும் பிரமமா வதுவுநானே, பிறந்தது நா
 னென்றாகிற் பிரமமன் றந்த நானே பிறந்
 தது மிறந்த தற்ற பிரமமா நானே, நானே.

நானென்ற பிரமமான நானேநா னறி
 யே நென்றால், நானென்ப தேது பின்னை
 நம்முடைப் புந்தி யென்னில், தானது மயக்
 கந் தன்னிற் சாகுமே சாவா தாகி, நானென
 றிதைந்திருந்த ஞாநமாநானே நானே.

165

நிறைந்தவா நெந்த வாறு நிலைதெரிந்
 திலனென்றாயேல், அறிந்ததாஞ் சுழுத்தி
 தன்னிலாந்த மதுவே யாகும், குறைந்ததற்

90 KOVILLOO
MADALAYAM
கோவிலூர் ஆண்டலகம்.

காரம் தந்தாரைத் தவிர்த்துத் தன்னை விலை,
மடலகம் கொண்டு வந்த வாந்தா நிதாமில் வறிவி
தானே. 16

மந்தினை வெண்ணித் தானே வந்த
திவ்வுலகமாகும், நினைத்திடி லேக லோக
நிப்பதல் வறிவி லன்றோ, அனைத்தையுங்
கடந்தப் பாலு மந்தம் றறிவி தாமென்
றெனைத்தனி விசாரித் திட்டா லேகமாக
நிறைந்தோ னானே. 16

அந்தவா நிருந்து கொண்டே யாந்
மதுப லிக்க, எந்தவா நிருந்து கொண்ட
லெனக்கிது தெரியு மென்னில், இத்தம
றவஸ்தை தம்முளெழுத்திடும விருத்தி நீ
கில், அந்தவா நிருந்து நீயு மார்த மடை
லாமே. 16

வாதர் வசத்தி னாலே வருகிறீ விருத்
தி யெல்லாம், ஏதின லடக்க லாகு மென்று
தான் விசாரஞ் செய்வில், போதமா மிராசன்
ருளாய் புத்தியைப் புலன்க ளெல்லாம், தா

கோவிலூர் ஆண்டலகம்
A. No. 7526
R65(KOV)
தாலகம், கோவிலூர்